

NEGOCIS BRUTS

CAPÍTOL I: EN SORTIR DE LA PRESÓ

Quan Roger Ventura va sortir de la garjola, només tenia una obsessió: recobrar els cent mil euros de l'últim atracament. Havia passat una llarga temporada a la presó i volia rescabalar-se. Havia comès l'error de refiar-se d'una dona. En el món de la delinqüència això és ser molt ximplet. Poc abans de ser detingut pels Mossos d'esquadra, havia confiat el botí dels anteriors robatoris a la Miranda, la seva companya sentimental. Pensava que els calés estaven segurs. Però anava errat. Durant l'estada a la presó, s'assabentà que havia tocat el dos amb un paio francès. A punt d'acabar la condemna, un altre col·lega l'informà que la Miranda havia tornat a Barcelona i es guanyava la vida treballant a un cabaret, un club nocturn especialitzat en espectacles eròtics.

Una nit Roger va enfilarse cap al local i va esperar pacientment al camerino que la Miranda acabés el seu show de striptease a l'escenari per mantenir una xerradeta amb ella. Accedir-hi havia estat fàcil. Una bona propina a la persona adequada ho havia fet possible.

Amagat a un racó, l'individu va observar com entrava la Miranda. Anava completament nua després de la seva actuació. Ella de seguida s'adonà que no estava sola. En girar-se va veure al seu antic amant esgrimint una pistola.

-Te'n recordes de mi, maca? –va preguntar Roger sorneguer.

Passat l'ensurt inicial, instintivament la jove es va cobrir els pits amb les mans en un absurd gest d'autodefensa.

-Saps a què he vingut, oi?

La xicota va fer una ganyota d'estranyesa.

-No facis aquesta cara de sorpresa. Vull els meus calés.

La dona deixà de cobrir-se i començà a jugar amb el seu cos en un clar missatge de seducció.

-Escolta, Roger. No tinc la pasta. Aquell gavatx malparit m'ho va fotre tot. Em va enganyar. Va dir-me que amb els diners podríem comprar un hotel a la Costa Brava i començar una nova vida. I jo, com una tòtila, m'ho vaig creure i li vaig deixar... Però segueixo penjada de tu.

Mentre xerrava seguia acaronent-se. Volia atiar al seu examant. Sabia que el seu cos era la millor arma contra un home que havia passat una llarga temporada a l'ombra entre reixes però, lluny de sentir-se excitat, li va amollar:

-No em vinguis amb romanços. Vull els meus calés. No et serviran de res els tripijocs de meuca. No soc un xitxarel·lo al que pots engalipar amb els teus encants.

La Miranda va prestar atenció a la mirada del Roger, perquè als ulls d'un home podia llegir el que callava en silenci. Intuïa que parlava seriosament. Malgrat l'estada a la garjola, sense gaudir de l'encís d'una dona, aquest s'havia encaparrat en recobrar el que era seu.

-Els diners s'han esfumat, Roger. Creus que estaria aquí treballant si els tingués? Penses que m'exhibiria cada nit davant d'una colla de vells viciosos o paios depravats? Si tingués la pasta no m'hauries trobat aquí.

-Posa't l'abric.

-Deixa que em vesteixi, no et sembla?

-No! Et vestiràs quan hagi recuperat els calés.

La Miranda va comprendre que era inútil discutir. Agafà l'abric del penjador i se'l posà dòcilment per sobre.

-Tens cotxe? –preguntà ell.

-Sí.

-Doncs agafa les claus. Conduiràs tu.

No va resultar difícil sortir del cabaret sense cridar l'atenció. Una vegada dins el vehicle, un sedan blanc amb una pila d'anys, la jove indagà:

-On anem?

-Engega i dirigeix-te cap als afores.

La Miranda girà la clau del motor i pitjà el pedal del gas. A aquella hora els carrers eren deserts. No hi havia gaire trànsit. Es va fer un silenci tens entre ells. No gosaven badar boca. Quasi sense adonar-se'n van sortir de la ciutat.

-Agafa aquell camí de grava de la dreta –li va ordenar Roger. Esverada, la noia obeí submisament-. Atura't aquí. Apaga el motor i els llums.

El cotxe va romandre enmig del camp. Prop només hi havia una sèquia i una masia en runes. A empentes i rodolons van sortir del vehicle. En l'anonimat absolut que requerien les circumstàncies, Roger li etzibà sense embuts:

-Molt bé, maca. Ara agenolla't –la Miranda vacil·là amb l'esglai reflectit al rostre-. Vinga, posa't de genolls.

-Et juro que no tinc els diners! –es lamentà la xicoteta intuïnt el que estava a punt de succeir, atès que el seu antic amant era del morro fort.

La pistola va tornar a aparèixer a la mà del Roger i ella estava segura que havia arribat la seva última hora. Però no es volia rendir, calia aprofitar una darrera oportunitat, perquè allò podia acabar com el rosari de l'aurora.

-Escolta, Roger. Et proposo un negoci. Queda't amb el cotxe i tot el que he estalviat treballant al club... A més conec un paio que està boig per mi. Un joier que està folrat. Podem escurar-lo. És una barrabassada, però guanyaràs més dels cent mil euros que em vas confiar. Què et sembla? Si em mates no recuperaràs ni un cèntim. Morta no et serveixo de res, només tindràs molèsties. En canvi viva, soc valuosa perquè et puc ser de molta utilitat.

Roger s'ho va rumiar uns segons i al capdavant es va decidir:

-D'acord. Tornem al cotxe i parla'm d'aquest amic teu.

Tot seguit van enfilem cap a casa d'ella. De camí, la Miranda li va fer cinc cèntims del joier. Era vidu i no tenia fills. S'havien conegut al cabaret. El paio va quedar enlluernat amb el número de la Miranda i cada cop que ella actuava era present. Una nit la va esperar a la sortida per xerrar. Semblava una mica tímid i li costava arrencar. Volia felicitar-la, però les seves intencions eren unes altres. No era la primera vegada que la Miranda es trobava amb algú que després de veure-la actuar volia endur-se-la al llit. Coneixia el tema. Com feia l'efecte que tenia diners, li va demanar que l'invités a prendre una copa a fi de parlar amb més tranquil·litat.

A partir d'aquella nit la Miranda es va convertir en la seva amistançada. L'home s'havia encapritxat d'ella i li feia bons regals (com el sedan que ara conduïa). Era joier i es guanyava bé la vida. Se'n va aprofitar, però ell no volia comprometre's ni li havia fet la proposta de retirar-la del món de l'espectacle i per això ella seguia treballant al cabaret.

El paio era un viciós. Més que fotre un clau amb ella, li agradava mirar com s'ho feia sola amb ell d'espectador. Però el que més l'excitava era veure-la muntar-s'ho amb altres dones. Allò no representava cap problema. La Miranda coneixia un fotimer de col·legues de professió que per una generosa propina sempre estaven disposades a oferir un show lèsbic privat que delectés al joier.

Aquella relació ja feia gairebé un any que durava i ella ja estava tipa del vell xacrós. Llavors li preguntà al Roger si havia alguna possibilitat de tornar a ser parella, com en els vells temps. Ell ni es molestà en contestar.

La Miranda vivia en un pis modest al barri de Sant Andreu. Tan bon punt van entrar, Roger contemplà tot el que hi havia: quadres barats, mobles antics i una tele de mida mitjana.

-Em puc vestir ja? –indagà la dona.

-Sí, però abans vull saber com penses escurar al teu amic.

-Tinc les claus de la joieria, que és als baixos d'un edifici. La rebotiga té un accés per la porteria annexa. Entrarem per allí i arramblarem amb tot el que trobem. Què et sembla el pla?

-Com és que tens les claus? –demanà Roger sense refiar-se'n.

-Me les va donar perquè pogués entrar i sortir sense cridar l'atenció. Em truca per avisar-me i al tancar la joieria és quan he de fer els números privats, sola o amb alguna companya.

-Aquest paio és un passerell –afirmà ell.

-Si vols ho podem dur a terme aquesta nit. Ell no viu allí i com no m'ha deixat cap avís, vol dir que no hi serà.

-D'acord. L'assaltarem aquesta mateixa nit.

L'èmfasi denotava la satisfacció per l'entesa. La Miranda va desfer-se de l'abric per deixar veure l'esplendor de tota la seva bellesa.

-Roger, no podríem tornar a ser amics? –va pregar ella amb veu melosa.

L'home no badava boca, es limitava a contemplar el cos femení. Ella se li acostà i l'embolcallà amb els seus braços.

-No hi ha possibilitats que em perdonis? Voldria ser teva, estimat

La jove anava a besar-lo quan ell l'apartà disgustat i li etzibà:

-Me la vas fer molt grossa, Miranda.

-Ja ho sé, per això vull compensar-t'ho.

-Jo ni oblidó ni perdono. Em vas traïr actuant com una bagassa.

La dona, adonant-se de l'adusta expressió de Roger, es resignà al refús i afegí abans d'allunyar-se cap al dormitori:

-Com vulguis... Vaig a vestir-me. Espera'm aquí, no trigaré gaire.

Roger va començar a passejar-se pel pis amb la mà a les butxaques. En arribar a l'habitació on la Miranda s'estava vestint, va deixar anar un xiulet d'admiració. La xicoteta, amb un posat empipat, li espetegà:

-M'agrada vestir-me sense públic.

-Abans no semblaves tan melindrosa.

-No té sentit que em miris si no penses perdonar-me. Vull tornar a ser teva, però em rebutges.

-Tens raó. No et molesto més. T'espero al menjador. Afanya't.

Tan aviat com Roger marxà, la dona va tancar la porta del dormitori. Al cap d'uns minuts es va presentar ja vestida davant d'ell.

-Ja estic llesta. Quan vulguis.

La Miranda va tornar a ficar-se al volant i va conduir fins a un carrer de l'Eixample barceloní. Abans d'aparcar, advertí:

-És aquí.

-Som-hi, doncs –agregà ell ficant-se uns guants de vinil.

Van sortir del cotxe i van enfilejar cap a la porteria que hi havia al costat de la joieria. La Miranda va treure un manoll de claus per obrir la porta. Després, a dins, van entrar per l'accés a la rebotiga. La dona buscà l'interruptor dels llums i els encengué. Tota l'estança es va il·luminar.

-Per aquí –va indicar la Miranda-. Al fons hi ha el despatx on guarda els articles més valuosos.

Anava a replicar quan es va sentir una veu que venia del despatx:

-Qui hi ha?

Roger va treure la navalla automàtica disposat a esperar l'amo de la veu.

-Què et proposes? –li preguntà la xicoteta esglaiada.

-Calla! –replicà Roger molt seriós.

La veu agafà la forma d'un individu de més de cinquanta anys, el joier de qui havia parlat la Miranda.

-Qui és vostè? –indagà aquest esverat.

La resposta que va rebre fou uns centímetres d'acer al seu coll. Roger va retirar la navalla ensangonada i l'home caigué de genolls als seus peus.

-Què has fet? –s'esgarrifà la Miranda.

De sobte notà una forta punxada a l'estómac. El seu rostre adquirí una expressió de sorpresa i dolor alhora. S'acabava d'adonar que l'exament li havia enclavat la navalla. Sense temps de xisclar, sentí una altra fiblada. Aquest cop l'arma s'havia enfonsat al seu fetge. Sense poder donar crèdit al que passava, la Miranda contemplava aquell assassí que li havia arrabassat la vida. Notava que perdia les forces i les cames li feien figa. Es va desplomar com un titella al qual li han tallat els fils.

La Miranda quedà estesa a terra al costat del dissortat joier. Roger de seguida s'escarrassà a la feina. Deixà la navalla entre els dos cossos, tot i que abans la va marcar amb les empremtes dels dos cadàvers. Agafà una mà de la Miranda i amb les ungles esgarrapà la cara de l'home. Finalment començà a desendreçar l'estança. Volia que semblés una baralla entre enamorats. Quan la policia identificà les restes mortals de la Miranda, interrogaria els empleats del cabaret i no resultaria difícil relacionar-la amb el joier, un client habitual. Tot estava perfecte. Una discussió entre un paio madur i una xica de vida nocturna. La policia podia triar la versió més adient: la dona li volia fer xantatge, l'home volia trencar la relació sentimental i ella no s'avenia... El fet és que havia acabat en tragèdia. Un dels dos havia tret una navalla i s'havien matat l'un a l'altre. En aquell assumpte calia anar amb peus de plom. Roger sabia que la policia no volia maldecaps i els ho donava tot mastegat a fi que arxivessin el cas després de les primeres diligències.

A continuació es dirigí al despatx. No li va ser difícil trobar la caixa forta ni gaire complicat d'obrir-la. A més de delinqüent violent, era expert en rebentar caixes de seguretat. Tan aviat com la va desbloquejar, els seus ulls es van obrir com unes taronges. Dins hi havia una dinerada. També hi havia un farcellet de vellut vermell ple de diamants sense tallar. Li havia tocat la grossa.

Sense perdre temps pispà tot el que tenia valor i ho guardà a la butxaca interior de l'americana, així com uns quants feixos de bitllets. La resta els deixà al seu lloc. Un cop enllestit, tancà la caixa i la netejà de tot rastre de petjades. Marxà del despatx vorejant els cossos per escapar de la rebotiga. Fent honor al seu cognom Ventura, havia entrat pobre i sortia ric. Només li quedava un pas. Per curar-se en salut, s'acostà al cotxe de la dona per eliminar qualsevol vestigi d'empremtes dactilars a la zona de l'acompanyant que el pogués incriminar. Tot seguit buscà la boca de metro més propera per fer-se fonedís.

Atès que la policia no li anava al darrere i es podia moure amb llibertat, va baixar a l'estació de Sants, on guardava una bossa de viatge per si havia de fugir precipitadament. Pujà per les escales mecàniques fins al vestíbul. Enfilà cap a consigna i obrí la taquilla que havia llogat. Roger era un home pràctic i s'arreglava amb quatre coses. Agafà la bossa on duia una muda de recanvi per dirigir-se als lavabos a rentar-se bé fins eliminar qualsevol possible rastre de brutícia o esquitx de sang. Es va afaitar i es canvià de roba. A continuació va

entaforar la bruta a la bossa i tancà la portella metàl·lica. Tot seguit va sortir en busca d'un taxi i es repapà al seient mentre el xofer engegava el motor.

-On vol anar, senyor?

-Vejam, soc a Barcelona de pas. M'estic avorrint com una ostra i voldria divertir-me. Coneix algun lloc? No una discoteca ni una sala de festes, sinó un local on un home pugui gaudir d'una dona, ja m'entén.

El taxista va dibuixar un somriure murri.

-Alguna preferència?

-Cap ni una. Soc un home de gustos senzills.

-Llavors crec que el podré ajudar. El *gimnàs* no el decebrà.

Davant la mirada d'incredulitat del passatger, va aclarir:

-És la tapadora d'una casa de cites amb xavales que són mel de romer, guapes, sexis i complaents. Si s'ho pot permetre, és clar!

El taxista va engegar el motor per enfilat cap al seu destí al passeig de Sant Joan. Roger, que duia foc a les venes, es relaxà escoltant música, amb un deix de satisfacció sabent que no hi ha res com tenir les butxaques plenes.

-Hem arribat –comentà el xofer-. Truqui a l'àtic d'aquell pis amb façana de pedra. Digui que va de part del Remigio. Li obriran de seguida.

Roger no sols va pagar la tarifa que marcava el taxímetre, sinó que deixà una bona propina al taxista. Pitjà l'interfon i de seguida li van desbloquejar el pany de seguretat. Tot fou bufar i fer ampolles. L'ascensor el deixà a l'àtic. Tan bon punt va trucar al timbre, una dona de mitjana edat, elegantment vestida, li va franquejar la porta mentre l'examinava com a bona amfitriona.

-Vol passar, sis plau?

Roger creuà el llindar i seguí la dona per un corredor fins a un gabinet, una cambra amb mobiliari de disseny i un quadre de dones en posat sensual.

-Vostè dirà?

-El taxista m'ha parlat del *gimnàs*, ja sap...

-Remigio és un xofer molt servicial. Com li agraden les senyoretetes? –va indagar la *madame* d'allò més eixerida.

-Triï vostè mateixa una jove ben maca. Les sorpreses afegeixen morbo a l'assumpte.

-Serà un plaer. De fet al *gimnàs* totes les noies són maques. Diguem que la bellesa és una condició indispensable per treballar aquí –aleshores amb un somriure va preguntar sense embuts-. Pensa pagar amb targeta o en efectiu?

-En efectiu, si no li fa res.

La *madame*, després d'estudiar els trets masculins d'aquell paio tan ben plantat, l'informà que la tarifa habitual era de 500 euros. Roger li allargà divuit bitllets de cinquanta euros, quasi el doble. Havia deixat de ser un pelacanyes.

-Per aquesta quantitat li puc oferir-li dues pupil·les en comptes d'una. A més de la consumició. Per beure, què vol? Invita la casa.

-Xampany francès.

-Una elecció excel·lent. Es veu d'una hora lluny que és vostè un cavaller i un home de món.

-Soc un romàntic i què millor per a una ocasió com aquesta?

-Doncs confio que no sigui la darrera vegada que ens visiti. Per cert, soc l'ama del *gimnàs* i em diuen Celeste –va coquetejar picant-li l'ullet-. I ara si és tan amable d'acompanyar-me.

Van recórrer un llarg passadís fins al final. En arribar, la *madame* va obrir la porta d'una habitació privada luxosament decorada en tons vermells i amb un llit ample, indicant:

-Posi's còmode. Les noies no trigarán gaire i li portaran la beguda.

CAPÍTOL II: MADAME CLAIRE

Després d'una nit de disbauxa, l'endemà Roger es va dirigir a l'estació de Sants per recuperar la bossa de viatge i va comprar un bitllet de l'AVE que feia la ruta Barcelona-París, on revendria els diamants que guardava a la bosseta de vellut vermella. El tren sortia a mitja tarda i es va prendre amb calma les hores que hi faltaven. Va dinar a un bar que oferien paella valenciana i mentre feia temps apurant una copa de conyac, fullejà un diari esportiu.

El futbol era la secció que més l'interessava. Sempre seguia la lliga i la temporada del Barça, perquè quan llegia o escoltava alguna notícia relacionada amb el club blaugrana li venien a la memòria records de joventut, de quan ell formava part de la plantilla de l'equip juvenil. Era un migcampista creatiu amb una gran visió de joc. L'esperava un futur brillant fins que un defensa rival li va

destrossar el genoll, truncant la carrera esportiva de la promesa culer. Aquella lesió el va marcar per sempre. De ser un xitxarel·lo alegre i extravertit, es va convertir en un paio amargat i taciturn. I el fet de freqüentar males companyies li va esguerrar la vida. Tot i això sempre havia un racó al seu cor per al Barça.

Roger va fer un cop d'ull al rellotge per assegurar-se que ja era l'hora. Va pagar i amb la bossa a la mà s'encaminà cap a l'estació de Sants. L'AVE sortia puntual. Pujà al tren amb una munió de passatgers, homes de negocis i famílies que tornaven a París. A l'hora de sopar va enfilat al cotxe-restaurant. Totes les taules estaven ocupades, excepte una on només hi havia una dona, si fa o no fa de la seva edat. Un cop allí i preguntà en francès:

-Puc seure amb vostè, sis plau? No hi ha taules lliures.

La dona distingint l'accent, l'estudià de fit a fit i contestà en català:

-Naturalment. Sempre resulta agradable sopar ben acompanyada.

-Confio no defraudar-la... És vostè francesa? Resulta poc habitual trobar estrangers que parlin el meu idioma amb tanta fluïdesa.

-Sí, soc francesa, però visc a cavall entre Barcelona i París. Tinc una *boutique* de moda a cada ciutat. En obrir la de Barcelona em vaig adonar que seria bo pel negoci conèixer la llengua catalana. A moltes clientes els agrada que els atenguin en català i jo vaig esforçar-me en aprendre'l.

-I molt bé, per cert.

Roger va aprofitar una pausa en la conversa per examinar amb detall la companya de taula. Era una dona atractiva, d'uns trenta i escaig. Els cabells rossos ben retallats emmarcaven uns trets femenins, on destacaven uns càlids ulls verds i uns llavis molsuts pintats amb un suau toc de carmí fúcsia. Vestia amb elegància lluint una faldilla que deixava veure unes sinuoses cuixes i un jersei fi, a través del qual s'endevinava que no duia sostenidors. Un detall prou significatiu per a una dona tremendament sensual. Semblava culta i simpàtica, però l'adjectiu que millor la definia era fogosa. Tanmateix també era una dona capaç d'aprofitar-se de les desgràcies alienes.

Un cop presentats l'un i l'altre, la cordialitat va fluir amb espontaneïtat. El sopar discorria de forma amena, passant de l'etiqueta al tuteig, amb matisos de tertúlia entre amics, comentant banalitats de la capital francesa.

-Què vas a fer a París?

-Negocis que confio enllestir aviat –li explicà ell sense fer referència als seus embolics ni l'autèntic motiu del viatge.

-I viatges en tren?

-Anar en cotxe no té gaire sentit.

-Tens raó. El trànsit és caòtic. Per a molta gent és el centre de l'univers, però viure-hi pot resultar prou dur. París la ciutat de la llum i de l'amor, una de les més turístiques del món, amb llocs tan emblemàtics com el Louvre o la torre Eiffel, però també pot ser despietada, amb zones conflictives a certes hores de la nit per culpa de la delinqüència i la compravenda de droga. La meva opinió personal és que per desplaçar-se la millor opció és el metro o caminant, si no tens pressa. O bé agafar un Uber, en tot cas.

-Gràcies pel consell.

-Tens allotjament?

-No. Conec un hotel bastant cèntric amb habitacions minúscules. Em puc permetre alguns luxes, però no massa.

-L'oferta hotelera és cara –va argumentar ella amb un somriure que no era precisament tímid-. Pots quedar-te a casa meva. A fi d'evitar malentesos, confesso que soc soltera i fer d'amfitriona no suposa cap mena d'entrebanc.

Roger quedà bocabadat de tanta generositat. No era una de les ofertes que cauen en sac foradat i ell ho sabia. Calia aprofitar l'hospitalitat.

-Soc un estrany. No saps res de mi. Estic sorprès, Claire. De debò.

Sentia l'impuls aclaparador d'abraçar-la i besar-la, però es va controlar. Les aventures voluptuoses dins els confins claustrofòbics d'un tren poden tenir conseqüències no desitjades.

-L'oferta continua en peu –insistí ella picant-li l'ullet-. Què me'n dius?

-Una proposició engrescadora. Accepto, per suposat.

Aquella nit Roger no aconseguia dormir pensant en la misteriosa rossa de cabells curts, eixerida i vivaç amb una franquesa inqüestionable. Ajagut a la llitera del compartiment, contemplava el sostre del vagó mentre el seu cervell rumiava sobre els atzars del destí que havia posat aquella dona en el seu camí, just en el moment adient.

De matí l'AVE arribava puntual a la seva destinació: l'estació parisenca de la Gare de Lyon. En l'actualitat aquest viatge és com anar a la cantonada, sense fronteres ni tràmits duaners. La Claire l'abordà al passadís del tren:

-Ens acomiadarem com a persones respectables.

-I com a home civilitzat, t'he d'explicar que vaig amb presses. He de fer unes gestions importants aquest matí.

-Entesos, Roger. Seguirem aquesta xerrada en un lloc més adient. Vine a casa a la tarda, cap allà a les sis. Quedaràs satisfet –la rossa li entregà una targeta i afegí amb veu melosa-. La meva adreça.

-Gràcies, Claire.

La dona l'enxampà per les solapes de l'americana, l'apropà per acariciar-li les galtes i es va fondre en una llarga besada.

-Això només és un anticipo. La resta a la tarda. T'estaré esperant, tresor.

L'AVE es va aturar i, sense dir res, el Roger saltà a l'andana i va tocar el dos entre la munió de passatgers. Va agafar un taxi per dirigir-se al seu destí: la plaça Vendôme, punt neuràlgic del centre urbà, on es barregen els hotels de luxe i les joieries. El va deixar davant la columna de Napoleó. Va fer un tomb per les rodalies per inspeccionar la zona. Va fer una ganyota i s'encaminà cap a un modest establiment, res a veure amb les joieries parisenques famoses a tot el món. Roger va empènyer la porta i s'atansà al taulell. Darrere hi havia una dona d'uns cinquanta anys. Amb un correcte francès li demanà:

-Què hi és el senyor Durand, si us plau?

-Qui ho pregunta? –contestà la dona.

-Digui-li que soc un amic de Jean-Pierre.

Aquell episodi hauria pogut acabar com el rosari de l'aurora i aleshores hauria begut oli. La dona s'endinsà a la rebotiga per reparèixer al cap de poc amb un somriure afable.

-Monsieur Jérôme Durand el rebrà ara mateix. Si té la bondat de seguir aquest corredor fins al final el trobarà al seu despatx.

Roger va seguir les indicacions carregat amb la bossa de viatge. A la butxaca interior de l'americana duia la bosseta amb els diamants i amagada a la cintura, la pistola. Al final del passadís trobà una estança on un paio entrat en edat trafegava a una taula de treball amb una lupa. En veure'l digué:

-Benvingut a Paris, senyor...

-Ventura. Em dic Roger Ventura.

-Els amics de Jean-Pierre sempre són benvinguts en aquesta casa. I ara digui'm que el porta per aquí?

-Érem companys de cel·la. Diguem que a la presó ens vam fer favors mútuament. Em va parlar de vostè per si alguna vegada tenia un gènere que li pogués interessar per efectuar una valoració acurada.

Roger va ficar la mà a l'infern de l'americana per treure el farcellet i oferí els diamants al joier. Aquest els estudià amb molta cura. Tot seguit exclamà:

-Bones pedres. Sense impureses. No estan tallades i es podrien vendre amb facilitat.

-Ho deixo a les seves mans. No debatré el preu. Ser amic de Jean-Pierre és suficient garantia per fiar-me'n.

-Sou un home d'honor, monsieur Ventura. D'aquí a una setmana podrà passar a recollir la seva part dels guanys.

Els dos individus van serrar el tracte amb una encaixada de mans. A continuació, per recordar antics records, Roger va fer un tomb per la ciutat de la llum, apel·latiu que li van atorgar a París per ser la primera ciutat europea en emprar l'enllumenat de gas en les vies públiques.

Feia un dia assolellat i Roger va gaudir de la ciutat, passejant per places i carrers fent turisme i respirant el glamur que desprenien. Dinà a un restaurant de Montmatre, a la vora del Sena. Més tard va aturar un taxi i li donà l'adreça que figurava en la targeta que la Claire li havia entregat a l'AVE, una avinguda d'edificis antics però ben conservats del districte 16. Encara era d'hora, però confiava que ella estigués a casa. Va pitjar el botó de l'interfon del tercer i no va haver d'esperar gaire. Ella li obrí la porteria. Va pujar amb l'ascensor. La Claire l'esperava al llindar de la porta amb un somriure murri. Només duia posat un quimono de seda negra que deixava entreveure un cos escultural dotat de llargues cames. S'acostà cautelós, però ella l'enxampà de la corbata i el va fer passar cap a dins disposada a proporcionar-li una distracció libidinosa. Excitat per la nuesa, Roger deixà la bossa de viatge al vestíbul per estrènyer-la fort. Sobraven les paraules. La Claire, de temperament tan apassionat que saltaven espurnes, es descordà el quimono de camí al dormitori per lliurar-se al desig.

Després de l'orgasme i de reposar una estona recargolats en un garbuix d'extremitats, ella va prendre la iniciativa per estimular-lo de nou i va xarrupar-li la dolçaina per fer-lo trempar. Roger, arran d'una llarga reclusió a la garjola, només necessitava una espurna per encendre's. Un cop provades les delícies de la carn era difícil resistir-se. L'home la va fer girar d'esquena pitjant-li els pits

i besant-li el coll, ella va gemegar suaument i va empènyer les natges cap enrere. La dona s'estremí amb una passió abassegadora, prova fidedigna de la seva addicció al sexe.

-Fes-me teva –va coquetejar ansiosa-. És bo que ens coneguem més... íntimament. Si et ve de gust, pots ficar-la per la porta del darrera. De qualsevol manera, benvinguda sia.

Amb el membre viril ben lubricat per la saliva, la va penetrar poc a poc però profundament arrencant-li un esgarip de plaer. L'autocontrol de Claire va titubejar. Tota la barrera que havia construït per immunitzar-se a les banalitats del món es van esvaïr davant aquell esclat de luxúria.

Dues hores després els dos amants romanien ajaçats al llit. El cap de la dona reposava sobre el pit d'ell que li acaronava els cabells curts.

-Escolta'm, Roger, o com et diguis –anuncià la Claire sense embuts-. Ets guapo i m'agrades. Però aquest no va ser el principal motiu per intimar amb tu.

Roger va deixar d'acariciar-la i arrufà les celles amb recel.

-Roger és el meu nom autèntic, però no volia confessar-te els cognoms. L'assumpte que porto entre mans podria anar-se'n en orris.

La Claire el va fitar atentament, com si pogués enxampar les mentides al vol. Llavors va comentar sabent l'efecte que provocava en els homes aquell to carregat de lascívia.

-Pensaràs que soc una bruixa descarada, però ja no ens assoten per la insolència. Era una forma d'actuar diferent a la d'ara. Avui dia les dones són més lliberals, sobretot quan trobem un paio ben plantat com tu.

-Crec que ets la dona més alliberada que mai he conegut, amb caràcter, decidida i espavilada –es va escurar la gola per afegir-hi conscient de l'actual empoderament femení-. Tot plegat, una dama de cap a peus.

La Claire va somriure satisfeta abans de prosseguir:

-Et vaig triar perquè ets un home de debò. Conec bé les persones i sé quan una és capaç de tot.

-No entenc on vols arribar.

-Puc parlar de forma confidencial? –preguntà amb ulls espurnejants.

-I tant.

-Jo tampoc t'he dit tota la veritat sobre mi. El meu negoci no són ben bé les *boutiques*, la de París, sí que és el que representa, però la de Barcelona és

una tapadora –insinuà ella amb total desimboltura fitant la cara de sorpresa del seu amant-. A Barcelona tinc tres noies que treballen per a mi. No ho fan a la *boutique* com a dependentes, m'entens?

-Sí –confirmà Roger.

-Exerceixen a un hotel i a domicili. Són realment bones i acostumen a complaure els capricis dels clients. A l'establiment és on agafo els encàrrecs o comandes. Des de fa temps vull associar-me amb una dona que té una casa de barrets, però ella no vol saber res de socis. Li he ofert molts diners per ampliar el negoci. Les dues podríem treure'n profit. Ella regenta un àtic i té una plantilla prou extensa. Guanya calés, però se'n podrien treure més.

Tan aviat com la Claire li va explicar on era la casa de barrets, Roger deixà anar una exclamació de sorpresa, abans d'afegir:

-Amb els preus que cobra, ja ho pots ben dir que guanya calés.

-La coneixes?

-Doncs, sí. He estat client seu. No fa massa.

-Així que ets un faldiller –exclamà la Claire irònica-. No és cap retret, rei. Cadascú té les seves necessitats.

-Encara no et coneixia –al·legà ell arronsant les espatlles.

-*Touchée!* Vejam, Roger. És necessari fer entrar en raó aquesta dona. No li vull prendre el negoci, sinó que estic disposada a ficar diners, ampliar-lo diversificant l'oferta i anar al cinquanta per cent en tot.

-Per què no muntés el negoci tu sola aquí, a París, o a Barcelona pel teu compte, sense cap soci?

-Aquí resulta impossible. Les màfies són sangoneres que t'arruïnen. A Barcelona no hi ha xusma ni pressió policial. A més és una ciutat que rep molts executius, ja saps, congressos, fires, convencions... Són un fotimer de clients famolencs de diversió. Però si obro una casa nova, hi ha el risc que algun jutge o un fiscal vulgui ficar el nas. Amb una casa ja establerta, com la de *madame Celeste*, no existeix cap risc pel capital invertit. Un local així no atreu l'atenció de ningú.

La Claire es posà falaguera per rondinar:

-M'ajudaràs, Roger?

-Vols que et tregui les castanyes del foc?

-Això mateix.

-Ves a saber! Si van mal dades puc sortir escaldat del merder.

-No siguis tan perepunyetes.

-I què vols que faci? Que li clavi una pallissa? De veritat penses que soc un paio d'aquests que es guanyen la vida pegant les dones?

-No et demano que facis cap disbarat. La molt caparruda no vol entrar en raó. Es nega per activa i per passiva a arribar a un acord que ens afavoriria a les dues. Explica-li fil per randa els beneficis d'una associació, sense sarau ni buscar brega. Si les coses es fan bé, hi ha possibilitats d'entendre'ns. Quan li exposis els avantatges d'ampliar el negoci, potser accepti la proposta o s'ho repensi. Al capdavall tu també sortiràs guanyant, perquè t'estaré agraïda. I no t'imagines com puc ser d'agraïda. Faria realitat les teves fantasies –la rossa de cabells curts, que estava per sucar-hi pa, el besà a la galta i li llepà lascivament el tou de l'orella per demostrar-ho.

-Ben mirat, és un bon negoci. Faré mans i mànigues per aconseguir que s'avingui a un acord. Ja m'empescaré la forma –murmurà Roger-. Jo dispo d'uns calerons i potser també els podria invertir. Seria una societat limitada de tres socis. I ara ensenya'm com pots ser d'agraïda.

Claire no s'ho va fer tornar a repetir, però va rondinar:

-Quina barra! Au, va, som-hi.

Un cop nua s'afanyà a complir les expectatives fent-lo pujar al setè cel.

Foren uns dies meravellosos d'esbojarrada voluptuositat.

Van anar de compres a les botigues especialitzades en roba masculina i alguna sabateria. Mentre Claire, que sempre duia faldilles, conduïa el seu cotxe per les avingudes parisenques, la mà esquerra de l'acompanyant li acaronava la cuixa. Roger es delectava amb el contacte d'aquella carn blanca i suau. Van adquirir diversos pantalons, camises, corbates i un parell d'americanes a gust de la francesa. No sortien d'enlloc carregats d'embalums, perquè Claire donava instruccions per tal de que els paquets fossin enviats al seu domicili particular. Després es dedicaven a fer passejades bucòliques pels Camps Elisis o pel bosc de Boulogne d'efectes relaxants. Quan estaven baldats de tant caminar, s'arraulien en alguna terrassa a prendre una cervesa o un cafè segons l'hora. Fins i tot van treure entrades per pujar a la Tour Eiffel. Anaven abraçats, xerrant sobre trivialitats o xiuxiuejant declaracions d'amor, com un parell de joveçans en plena lluna de mel. La vetllada solia finalitzar en algun restaurant de la zona,

on prèviament havien reservat taula, com el famós Le Jules Verne, amb unes vistes espectaculars de la capital parisenca o en un sopar romàntic a un creuer pel Sena amb música en viu.

Roger era un d'aquests homes que no se sap ben bé quina edat podien tenir. Mitjana edat era la categoria que el definia perfectament. De constitució atlètica, no portava pírcings ni lluïa tatuatges enlloc. Amb la Claire formava una parella que no desentonava amb les que es creuaven amb ells. A més, ella de seguida va descobrir els seus gustos i s'anticipava als seus desitjos. Això feia que l'home sempre estigués de bon humor i els trets facials se li van suavitzar per conferir-li un aspecte juvenívol.

L'endemà la Claire li ensenyà la seva boutique. Una tenda de roba no gaire gran, però decorada amb un estil que la feia acollidora. L'atenien quatre noies, però que entenien de la feina. Donava els diners suficients per mantenir el local, pagar el sou a les empleades i compensar puntualment els proveïdors. Amb els guanys la Claire no hauria gaudit mai del tren de vida al qual estava acostumada. Havia de treure'ls d'un altre lloc. En aquells instants l'ama, ben cofoia, va presentar al Roger com el seu xicot. Les joves van dibuixar somriures maliciosos i fins i tot van amollar alguns comentaris picants. La Claire va rebre aquelles apreciacions jocosos amb satisfacció, però va puntualitzar:

-Roger, és meu. Podeu mirar tot el que vulgueu, però sense tocar res.

Roger contemplava l'escena garratibat. Aquella colla de mosses actuava com si fos una nova adquisició de l'empresa. S'ho va prendre amb filosofia i es va comportar amb amabilitat i simpatia amb tothom.

Aquella nit mentre sopaven, Roger li acariciava les cuixes apujant la mà fins arribar a les calces. Enriolada per aquella mostra efusiva, va rondinar:

-Puc fer-te un suggeriment sobre l'associació amb *madame Celeste*?

-Endavant.

-En aquest afer, confio que no siguis pusil·lànim. En situacions així no valen sentimentalismes. Cal ser pràctics, però sense fer bajanades.

Cansat d'aquell estira-i-arronsa, Roger va arrufar les celles i s'empassà un glop de saliva abans de replicar en un to seriós:

-No pateixis, Claire. Tot serà bufar i fer ampolles. N'he fet de grosses, ho admeto. Però tampoc és qüestió de turmentar la gent si no és indispensable. Sempre procuro evitar patiments innecessaris. La mort ja és prou penosa.

-*Chapeau!* I ara continua el que estaves fent abans.

No va caldre que li hagués de repetir. En un tres i no res, la Claire es va quedar sense calces...

Una setmana després l'home es va presentar a casa de la Claire amb un maletí a la mà. Ella li va somriure amb una ganyota de curiositat.

-He trigat en enllestir l'assumpte que m'ha portat a París, però ha valgut la pena.

Llavors deixà el maletí sobre la taula i l'obrí. Els ulls de la Claire es van esbatanar en veure aquell fotimer de feixos de bitllets de cinquanta euros, però no gosava preguntar per l'origen d'aquells cabals.

-Algun dia t'ho explicaré però, no t'amoïnis, són diners nets. Què trobes? Tindrem prou per negociar amb *madame Celeste*?

-Ja ho pots ben dir. Gaudirem del millor negoci de Barcelona. Però jo no tinc tants calés per posar. Encara em vols com a sòcia?

-I tant! Amb aquesta pasta i la meva amiga –va dir Roger ensenyant una pistola-, *madame Celeste* no farà escarafalls a la nostra proposta.

-No facis bromes, Roger. No m'agraden les armes de foc. Amb una mica d'intimidació n'hi ha prou –insistí ella amb un filet de veu-. Canviant de tema, ja és hora de que vagis a Barcelona, però no ve d'un dia.

-Tens raó –va assegurar Roger amb un posat seriós-. Aquest afer no es pot demorar més. Soc un home de paraula. Quan prometo una cosa, sempre la compleixo, així que no eludiré les meves responsabilitats. Anomena-ho cortesia professional. Demà agafaré l'AVE cap a Barcelona.

La Claire va somriure satisfeta i se'l mirà de dalt a baix abans d'al·legar:

-No esperava menys de tu, tresor. Crec que estem fets l'un per a l'altre. Mentrestant podem gaudir tu i jo. Vine al llit, *chéri*.

Sabent que durant una temporada no gaudiria dels encants de la rossa, es va deixar portar per la seva fogositat.

CAPÍTOL III: PENJAT DE LA CELESTE

Roger agafà l'AVE de primera hora de la tarda que sortia de la Gare de Lyon. Claire va renunciar a acompanyar-lo perquè Roger detestava els comiats. Les dones solien fer un gra massa quan la seva parella s'havia d'allunyar per algun

temps. Havien acordat que li trucaria per informar-la sobre les novetats. Si tot rutllava segons el previst, l'avisaria que el negoci s'havia tancat i que ja podia acudir a Barcelona. Tot i així la Claire no podia evitar cert neguit per l'home que havia estat el seu amant durant aquells dies. Malgrat la seva insistència que agafés una maleta plena de roba, Roger era un home de costums fixos i no va cedir a les seves pretensions. Portava la seva bossa de mà amb poc equipatge, els feixos de diners i la pistola. La feina que havia d'efectuar era senzilla i no representava cap risc.

Va aprofitar les sis hores i escaig del viatge per anar rumiant un pla per portar a bon port la seva missió. No estava disposat a invertir la totalitat dels seus calés en el negoci, ni a confiar la resta a Claire. Tot i que aquesta rossa li feia patxoca, encara no havia perdut el seny per tornar a refiar-se d'una dona. El que li va fer la Miranda era una lliçó que havia après molt bé. Amb rigorosa puntualitat l'AVE va entrar a l'estació de Sants, Barcelona. Claire li havia donat les claus del seu pis a la ciutat comtal, al carrer València, perquè no volia que anés a cap hotel. Desitjava que s'allotgés a casa seva, on havia un fotimer de coses que la farien recordar constantment.

Un cop instal·lat, emprendria la tasca d'esbrinar tot el que pogués sobre *madame Celeste* i en el moment oportú li plantejaria les bases de la negociació d'una societat de tres membres. La llar disposava de totes les comoditats. Va arribar a la conclusió que abans d'iniciar la recerca calia descansar i relaxar-se. Es preparà una banyera plena d'escuma i un cop dins va començar a veure les coses més clares. Tot seguit va buidar la seva bossa damunt el llit. Va ficar una tercera part dels diners, els carregadors, una muda de recanvi i un necesser amb productes d'higiene personal a una motxilla esportiva per tal de guardar-ho a una consigna de l'estació com a mesura de precaució per si s'estroncaven els plans i havia de tocar el dos precipitadament. Després es va adormir.

L'endemà va llogar una taquilla de l'estació de Sants i entaforà en ella la bossa d'esports. Acte seguit va comprar un Seat Ibiza blanc d'allò més discret de segona mà a una casa de cotxes usats. Amb les mans al volant va conduir fins al gimnàs de *madame Celeste* amb la intenció de vigilar les seves passes. Estava disposat a passar-se hores i hores davant l'edifici del passeig Sant Joan on era l'àtic fins que aparegués la dona en qüestió i seguir-la allà on anés.

S'havia proveït d'un termos ple de cafè calent i uns quants entrepans. No sabia els costums d'aquella dona ni el temps que podia passar sense veure-la. Va començar el torn de vigilància, al voltant de les nou del matí. Una hora més tard va veure un Audi roig metal·litzat que entrava a l'aparcament de l'edifici. Li va fer l'efecte que la persona que el conduïa era la *madame*. Va anotar-ho a una petita llibreta continuant la vigilància. Una hora més tard s'adonà que l'Audi sortia del pàrquing i el va seguir mantenint una distància prudencial. No era el primer cop que encalçava un cotxe sense cridar l'atenció del conductor. L'Audi va arribar al Reial Club de Tennis del Turó a l'avinguda Diagonal. En baixar la conductora, Roger comprovà satisfet que no s'havia equivocat. Era *madame Celeste*. Per la seva banda va aparcar el Seat Ibiza en un racó i sense presses s'esmunyí dins les instal·lacions del club.

Repartint generoses propines entre un parell d'empleats va esbrinar que la senyora en qüestió era sòcia del club d'ençà feia un grapat d'anys. Gairebé cada setmana jugava un partit de tennis. En aquells precisos moments estava pilotejant amb una altra dona. Li van indicar en quina pista i Roger enfilà cap allí. Vigilant des d'un angle posterior a la canxa on jugava la *madame*, va poder contemplar-la sense que se n'adonés. Era una dona que frisava els cinquanta, però es conservava bé i en forma. La roba blanca de tennis ressaltava la seva esvelta figura. En examinar els moviments a la pista, li semblà més atractiva que quan la va veure per primera vegada al *gimnàs*, actuant de patrona. I molt més sexi. Podia apreciar que tenia unes bones cuixes i que els seus pits es bellugaven amb gràcia. De tant en tant la faldilla curta deixava entreveure les calces. Roger fruïa de l'espectacle. Per això va romandre allí fins les acaballes del primer set. Però calia tocar de peus a terra. No volia allargar la tafaneria i es va dirigir cap al seu cotxe disposat a esperar el que calgués a la propietària de l'Audi i convertir-se en la seva ombra.

Així va assabentar-se que la *madame* vivia sola, que no gaudia de cap mena de protecció, que portava el negoci amb discreció i sense tractes amb la policia. Va lligar caps i va treure l'entrellat del perquè la Claire volia associar-se amb ella. Les ofertes de la francesa no havien calat, però potser la presència d'un home amenaçant-la i amb l'esquer del capital que invertiria, la farien baixar del burro. Llavors va decidir el seu pla d'acció. Es presentaria al *gimnàs* com un client més i aprofitaria l'avinentsa per plantejar-li la qüestió sense embuts. Una

posada en escena ruda, però sense intencions de fer-li mal, només espantar-la una mica.

Dit i fet, a la tarda es dutxà i s'afaità. Després es mudà amb el vestuari adquirit a París. Una americana fosca, texans i camisa negra amb una corbata blanca que contrastava atorgant-li un aspecte sinistre. Es pentinà amb gomina, marcant la clenxa a l'esquerra. Al contemplar-se al mirall li feia l'efecte d'estar davant d'un gàngster del cinema negre. Va assajar diferents posats i quan es va considerar preparat, agafà el maletí i sortí a l'aventura.

Suposava que era la millor hora per trobar la seva víctima. Va deixar el cotxe a un aparcament públic proper i es dirigí cap a la casa de barrets de l'àtic, el *gimnàs* que regentava *madame Celeste*, un prostíbul amb totes les de la llei.

L'amfitriona el va rebre igual que la vegada anterior i el va fer passar a la mateixa estança. No el va reconèixer i va repetir les preguntes de rigor. Abans que s'emboqués la troca, Roger li amollà:

-No vinc com a client, sinó a proposar-li un negoci.

-No l'entenc.

Roger va deixar el maletí sobre la taula que hi havia entre els dos i l'obrí. Va empunyar la Beretta i va fer girar el maletí alhora. La dona va esbatanar els ulls. El seu interlocutor duia una pistola i el maletí estava atapeït de feixos de bitllets de cinquanta euros.

-La qüestió és molt senzilla. Què s'estima més, els calés o una bala?

La Celeste romania dempeus i en silenci, sense perdre els estreps, com si s'estigués rumiant tan insòlita proposta amb l'atenció fixa en l'arma de 9 mm.

-Vull ser soci en el seu negoci –insistí Roger-. Com pot comprovar estic disposat a invertir-hi molts diners. Què diu de l'oferta financera?

-És aquella mala pècora francesa qui l'ha enviat, oi?

-Escolti'm bé. No vull fer-li xantatge ni prendre-li el seu xiringuito, però actuaré sense escrúpols per aconseguir el meu objectiu –Roger s'acostà a la dona fins tocar-li la galta amb el canó de la pistola. Ella es va esgarriar al notar el contacte de l'acer inoxidable del canó contra la seva pell, però no va perdre la sang freda mantenint-se impassible fins escoltar-. Volem un tros del pastís. Que això sigui una societat limitada de tres socis, a parts iguals.

La *madame* no badava boca. No volia allargar la discussió amb minúcies i adonant-se del tarannà intransigent de la dona, Roger va seguir refregant-li la

pistola baixant des de la barbata al coll. Confiava en l'actuació intimidatòria per arribar a una avinença.

-Res de ximpleries, entesos? La Beretta no falla mai –li va advertir Roger mentre jugava amb el fiador-. Estic esperant una resposta.

Abans que la dona pogués dir quelcom, ja baixava resseguint el coll fins la costura del vestit escotat. Roger es va delectar contemplant com pujaven i baixaven els pits. La dona panteixava, potser de temor a un paio que estava a punt d'engegar-li un tret o d'excitació morbosa. Li faltava poc per claudicar.

-Tanquem un acord de compromís?

-Sí, tracte fet.

-Així m'agrada, que sigui una persona amb seny –replicà comportant-se educadament, sense exterioritzar el castell de focs que sentia per dins.

-De fet sempre va bé una ampliació de capital, però és difícil trobar socis honorats en aquesta mena de negocis. M'entén?

-Perfectament –assentí l'home dissimulant sense èxit una rialleta.

-I ara, sis plau, guardi la pistola. Em posa nerviosa.

Tan bon punt Roger la guardà dins l'americana, la *madame* va continuar:

-Entre tres persones podem treure més rendiment al negoci. El porto jo sola i és massa feina per a mi... Per cert, el meu nom és Celeste.

-Jo soc Roger. I la francesa a la qual represento es diu Claire.

-Ho sabia. M'ho va dir quan va venir per primera vegada a oferir-me una associació.

-Crec que ens avindrem com a bons germans.

Es dedicaren un somriure de complaença i la tensió de l'ambient s'esvaí.

-Ja que t'has convertit en el meu soci –admeté la *madame*-, seria bo que ens tutegem i coneguis l'àtic.

Sense donar-li temps a reaccionar, el va agafar de la mà per ensenyar-li totes les estances, els banys, la sauna i un petit gimnàs que hi havia a una cambra. Parlava amb paciència, com si el volgués allisonar sobre un tema que dominava a la perfecció.

-A efectes legals això és un gimnàs, però no hi ha monitors ni alumnes. Les noies que treballen per a mi venen aquí a fruit d'una sessió de gimnàstica i de la sauna. Els ho recomano per mantenir-se en forma. Ara no hi ha cap. És una hora amb poca afluència de clients. Això s'anima ben entrada la nit.

-Entesos.

-També tinc noies que treballen a l'hotel i a domicili.

-Com la Claire –digué Roger notant una fiblada d'adrenalina a les venes.

-No sabia que s'havia instal·lat a Barcelona. Pensava que l'únic que volia era apoderar-se del meu negoci i l'oferta d'invertir diners era una enganyifa.

-És una dama. Respon per ella.

-Si tu ho dius. Sempre he temut que algun dia es presentaria una colla de galifardeus amb ganes de gresca per prendre-m'ho tot. No és fàcil portar un negoci com aquest sense cridar l'atenció i alhora guanyar clients.

-Me'n faig càrrec.

La conversa va prosseguir mentre ella li mostrava una de les habitacions del gimnàs amb un llit de matrimoni.

-Tant se val! De totes maneres amb un home com tu, confio que estarem més tranquils –agregà la *madame* dirigint-li una dolça mirada.

De sobte, en un rampell de desig, Roger l'agafà dels braços i se l'acostà per besar-la apassionadament. Ella no va oposar cap resistència, però l'havia sorprès una reacció tan efusiva. En adonar-se de la submissió, Roger s'afanyà en abaixar-li la cremallera del vestit.

L'assumpte va acabar en una rebolcada entre llençols. Un cop sadollats i amarats de suor, descansaven l'un al costat de l'altre. La roba estava feta un embalum. Imbuït de frenesí eròtic, Roger li havia estripat les mitges i les calces. En aquells instants l'home se la mirava encisat. Tot havia anat tan ràpid que no havia tingut temps d'admirar el seu cos. La Celeste somreia orgullosa d'atreure l'atenció masculina malgrat la seva edat. Acabada la inspecció, ella s'arrambà col·locant una mà sobre el pit de l'amant per murmurar:

-Aquesta rossa és perillosa.

-Vols dir la Claire?

-Sí, és ambiciosa i em fa por.

-Jo me l'aprecio i no m'agrada que parlis així d'ella.

-De debò? –aprofitant l'avinentesa i abans que li pugés la mosca al nas, la *madame* va comentar-. Estàs enfigat o l'estimes?

Roger no va respondre perquè no sabia què dir. La Claire s'havia portat bé amb ell i s'havia enderiat en fer-lo feliç. Però no sabia ben bé que sentia per ella, si era amor o pura atracció física.

-Reconec que estic una mica penjat –va dir Roger conscient que no hi ha res més irresistible que una dona amb caràcter.

-Què hi farem! Només vull advertir-te que és una persona que utilitza a tothom, ja siguin homes o dones.

-Com pots estar tan segura del que dius?

-Només cal veure't. T'ha fet venir a ficar el nas en el meu negoci i de pas llençar-te als meus braços. Ja sé que no puc competir amb ella perquè és més jove i segurament sap tant com jo o més de complaure un home. Però tinguis present que sempre que em desitgis, Roger, seré teva. I faré tot el que sigui per aconseguir-ho.

Aquella última frase la va pronunciar amb un to seriós, amb una mirada que no deixava cap mena de dubte sobre la resolució que acabava de prendre. Roger seguia sense dir res. Per tota resposta es va girar cap a ella per tornar-la a posseir amb dolçor.

Van seguir tres dies de disbauxa. La *madame* es va desviure per satisfer aquell home que fins feia ben poc era un complet desconegut. En certa ocasió, mentre estava al tocador arreglant-se, Roger se li acostà per darrere i li insinuà quelcom a cau d'orella. La dona va deixar de maquillar-se per prestar atenció al que desitjava l'home, mantenint una actitud impassible. En acabar, com si entre ells s'hagués establert una íntima complicitat, simplement va afegir:

-Tens una imaginació esbojarrada. Tot i així, ara mateix truco al club per llogar una pista.

Agafà el mòbil i marcà un número per donar certes indicacions. Després penjà per mussitar:

-Arreglat. Tindrem una pista per a nosaltres sols. Ningú ens molestarà.

-Dóna'm les claus de l'Audi. Conduiré jo –demanà Roger.

Van arribar de seguida al club de tennis. Roger havia conduït ràpid i amb habilitat. Ella li ensenyà la pista que havia reservat. La brisa esfilagarsava els núvols i el sol semblava voler jugar a fet i amagar entre ells.

-No trigaré gaire, el temps just de canviar-me. Busca un lloc a la tribuna on tinguis vista d'espectador privilegiat.

Roger va enfilejar cap allí mentre ella s'encaminava als vestidors. Va triar un seient des d'on es contemplava una excel·lent panoràmica de la canxa. Acte seguit la *madame* va aparèixer amb l'adient indumentària blanca. També duia

una raqueta com si fos a disputar un partit de tennis, però sense contrincant, només la llançadora automàtica de pilotes. Llavors, la dona deixà la raqueta al terra, es girà cap a Roger i s'abaixà les calces. Les lliurà cap a la zona de la grada on era l'home. Roger les agafà al vol i li dedicà un somriure entremaliat i sàdic alhora. Celeste engegà la llançadora, tornà a la seva banda de pista a l'espera que s'iniciés el procés de les pilotes. Al cap d'uns instants la màquina començà a escopir boles i ella s'esforçava per arribar a cadascuna i tornar-les a un imaginari adversari.

Amb el seu afany, la faldilla s'aixecava i descobria els encants femenins que amagaven a sota. Això divertia a Roger que gaudia de l'espectacle mentre juguinejava amb les calces. La dona ja tenia una edat i cada cop li costava més arribar a les pilotes suant la cansalada. Una vegada va caure a la pista de terra batuda deixant al descobert les seves natges. Aleshores Roger va aplaudir:

-Bravo!

La dona s'aixecà i tornà a preparar-se per rebre la següent bola, sabent que era el centre d'atenció i no volia defraudar-lo. Estava concentrada en el joc, però a mesura que transcorria el temps, la fatiga feia estralls. L'esgotament era evident, però ella no protestava i mirava de jugar tan bé com podia. Finalment Roger es va adonar que la dona ja no podia amb la seva ànima i la va aturar:

-Ja n'hi ha prou, estimada.

-Encara puc continuar. No soc tan vella.

-Has satisfet la meva curiositat amb escriure –va replicar ell tornant-li les calces amb un somriure de victòria-. Ves a la dutxa. T'espero al cotxe.

Passat un quart d'hora es van reunir a l'aparcament, davant l'Audi roig. Roger li obrí la porta amb gentilesa i ella es deixà caure al seient del copilot per recolzar-se contra el respalller panteixant encara. Roger engegà l'automòbil per tornar. A l'interior regnava un silenci tens, fins que la dona el trencà:

-No em facis morros. Digués, t'excita veure'm humiliada?

Roger no va respondre. Mantenien la vista fixa en el trànsit. N'estava tip i volia deixar-ho córrer. En no rebre resposta, la dona prosseguí:

-Pensaves que no parlava seriosament quan et vaig assegurar que faria tot el que volguessis, oi? Doncs ja has comprovat que anava de debò.

Ho va dir sense cap to de retret ni d'enuig, sinó amb un filet de veu suau i tranquil.

-Vull complaure't en tot, malgrat la vergonya que he passat al tennis. Si et ve de gust humiliar-me, humilia'm les vegades que vulguis. Faré qualsevol cosa que se't passi pel cap a fi que en gaudeixis.

Per correspondre a tanta abnegació, Roger li acaricià la cuixa. La dona va somriure afalagada i es va arrimar més per recolzar el cap sobre el seu braç. Roger no va poder evitar la temptació de comparar les dues dones que li havien robat el cor. La Claire tenia una forta personalitat. Un primor que sempre s'avançava als seus capricis i el tenia satisfet. Però amb la Celeste era diferent. No portava mai la iniciativa, només obeïa. Això no volia dir que fos freda, sinó tot el contrari. Era d'allò més apassionada al llit. Tot i així, el posat de senyora, la manera de moure's distingida i la diplomàcia amb què es prenia les coses, li agusaven el desig d'exigir-li reptes al límit de la vexació que una dona normal es negaria a fer per qüestions de dignitat. S'ho va rumiar uns instants sense traure'n aigua clara. La conclusió era que les volia a les dues.

Quan ja arribaven al domicili de la dona, ell anuncià:

-Demà trucaré la Claire perquè vingui a Barcelona.

CAPÍTOL IV: S'EMBOLICA LA TROCA

L'endemà Roger va anar a l'estació de Sants a esperar la Claire. Tan aviat com ella el veié a l'andana se li llençà al coll a petonejar-lo.

-No saps com t'he enyorat, *mon chéri*. I tu, m'has trobat en falta?

Roger li respongué amb un somriure afectuós.

-Tot ha anat bé? T'ha costat convèncer l'ama o l'has hagut d'amenaçar?

-Hem tancat el negoci, tal com et vaig informar per telèfon. La *madame* ens espera demà a l'oficina de l'àtic per lligar caps i deixar-ho tot enllestit.

-T'has ficat al llit amb ella? –demanà de sobte la Claire recelosa.

Roger acotà el cap i no contestà. Muts i a la gàbia.

-Ves per on! Ara ja sé com l'has convençut i que no m'has enyorat.

-Claire, jo...

-No diguis res, rei. No penso muntar cap escena de gelosia.

Van carregar les maletes en un carretó fins al Seat Ibiza. Ella esbossà una ganyota d'escepticisme en veure aquella mena d'andròmina.

-Funciona de meravella –aclarí ell.

Van entaforar l'equipatge al maleter. Un cop dins el vehicle, la Claire va treure un paquet de la seva bossa i l'entregà al seu amant.

-Vinga, obri'l. És un regal per a tu.

L'home es desempallegà de l'embolcall i descobrí un luxós estoig. Dins hi havia un rellotge d'or. L'examinà amb deteniment, sense saber què dir. Claire li llevà el que duia al canell i li cordà el nou amb delicadesa. Després indagà:

-T'agrada? És una prova d'amor... Vinga, *tresor*, afanya't, ja tinc ganes d'arribar a casa.

Roger va obeir conduint pels carrers de Barcelona amb les mans fixes al volant. A Claire no se li va escapar aquell tímid comportament i amollà:

-Ja no et ve de gust tocar-me les cuixes?

L'actitud de l'home no va canviar.

-Aquesta faldilla me l'he posada per tu i no porto res baix.

Roger ficà la mà per sota la faldilla curta per comprovar que la francesa no mentia. Callava i assentia.

-Acaricia'm, *chéri*. Necessito les teves moixaines.

L'home la va complaure amanyagant aquella pell blanca que semblava de seda. Li dedicà un somriure a la rossa d'ulls verds que el tenia encisat. En arribar al pis del carrer València, Roger va haver de fer un parell de viatges per pujar tot l'equipatge. Al segon la Claire, l'esperava al llindar de la porta per enxampar-lo i entrar com si fossin una parella de nuvis, camí del dormitori per sadollar la passió que encenia els seus cossos.

Tot seguit ella, conscient que Roger era un llop solitari, d'aquells que no volen tenir responsabilitats ni respondre davant de ningú, li confessà:

-Sé que no et puc tenir per a mi sola. Els païos com tu no són d'una sola dona. Però jo t'estimo.

Roger anava a obrir la boca, però Claire li posà la mà als llavis i agregà:

-No vull que t'estiguis de res. Si vols ficar-te al llit amb *madame Celeste*, fes-ho. Però no m'abandonis, *s'il vous plait*.

Va transcórrer un minut. Ella el mirava de fit a fit com si esperés que fos l'amant qui parlés. Endebades. Llavors, fent el cor fort, va acabar per admetre:

-És una petició esbojarrada. Però m'ho empassaré tot, Roger. Fins i tot estic disposada a compartir-te amb aquesta dona.

Quan Roger va començar a fer-li petons per la galta s'adonà que estava plorant. Ho feia en silenci, com fan les dones enamorades. Claire va interpretar aquells afalacs com un sí a la seva proposta i llavors digué:

-Fes-me teva un altre cop, *mon amour*.

L'endemà la Celeste els esperava al gabinet del passeig Sant Joan. En arribar la Claire i Roger els va fer passar a una petita estança decorada amb modèstia, on hi havia tres butaques i una petita taula al centre.

Roger de seguida s'adonà de la fredor amb què els havia rebut l'ama del *gimnàs* i de les mirades enverinades que s'havien dirigit totes dues dones en veure's. Va optar per prendre la iniciativa a fi de rebaixar la tensió i suavitzar l'ambient enrarit:

-Molt bé. Ja som prou grans per fer bestieses. Els tres sabem quina és la nostra situació.

Roger va fer una breu pausa per contemplar a les dues amants, notant un rampell d'excitació al pensar en les natges fermes de la Claire i les cuixes delicades de la Celeste. Un complicat trencaclosques. Disposar d'aquells dos bombons al seu abast li provocava un atabalament difícil de pair. Però no era el moment de rumiar aventures forassenyades en forma de trio, sinó de tancar un negoci que els beneficiaria a tots plegats. Va sobreposar-se a aquell foc interior que no parava de créixer per insistir:

-Vinga, dones, enterreu la destal de guerra i firmeu la pau.

Ambdues van esbossar un somriure de compromís, però mantenint una actitud de prudència. Roger no quedà satisfet i recalçà:

-No us demanaré que us beseu, però seria bo per al negoci que remem en la mateixa direcció, sense entrebancs. Així que almenys doneu-vos la mà com a bones amigues.

La Celeste s'acostà a la Claire i van fer una encaixada de mans amb un rictus de distensió deixant de banda la rivalitat.

-Així m'agrada, que comencem amb bon peu –va manifestar Roger per assegurar l'ambient amical que havia creat-. Ara, si us sembla, podríem anar per feina. La Celeste té un projecte que ens vol exposar.

-Bé, en realitat és la proposta d'ampliar el negoci per treure'n més profit. Hi ha una torre a la Bonanova que està la venda. Els seus hereus que la volen vendre el més aviat possible perquè necessiten calés. Nosaltres la podríem

comprar a preu de ganga si els fem els diners sobre la taula –es va aturar un moment per veure si havia alguna objecció, en constatar que l’escoltaven amb atenció, va continuar-. De vegades les meves pupil·les s’han de multiplicar per atendre tots els clients, amb un local així podríem organitzar festes privades per als executius de les fires i congressos de la ciutat. Però hauríem d’augmentar la plantilla. És una proposta que us agrairia que mediteu bé abans de rebutjar-la. No vull semblar ambiciosa, però penso que guanyaríem una fortuna.

-Una bona pensada –mussità la Claire.

-La idea d’agafar una torre per acomboiar grups d’empresaris ja fa temps que em ronda pel cap, però ho he anat deixant de banda per falta de líquid. Tot i així, ara, amb el capital aportat per Roger ho podem dur a terme... Per cert, Claire, amb aquests diners va inclosa la teva part?

-No –admeté la francesa-. Traspassaré la boutique d’aquí, a Barcelona, i els diners de la venda els invertiré a la societat.

-Molt bé. Amb els meus estalvis, els quartos del Roger i el traspàs de la boutique, tenim un bon coixí per comprar la torre, fer les reformes necessàries i ampliar la plantilla de noies. Quantes en tens, Claire?

-Tres –va respondre la francesa amb un somriure maliciós.

-Amb les cinc meves ja en són vuit. Encara ens calen unes quantes més. Penso que amb una dotzena en tindríem prou.

-Doncs haurem de buscar candidates –va suggerir Roger assumint el paper de mitjancer.

-Conec un parell de xicotes que podrien treballar per a nosaltres. Són clientes de la boutique que tenen la mà foradada i estan carregades de deutes. Falta poc perquè s’ensorrin i llavors els proposaré la feina d’una forma discreta. Diran que sí, n’estic segura.

Roger s’ho mirava tot amb certa frivolitat, admirant la professionalitat de les dues dones, va gratar-se la barbeta abans d’indagar:

-Com pots estar tan segura, Celeste?

-Perquè són joves casades que gasten molt en roba i d’altres capricis. Encara que els seus marits es guanyen bé la vida, són unes sapastres a l’hora d’administrar-se. La pressió dels deutes, combinada amb la possibilitat de no haver de renunciar al seu tren de vida, gràcies als calés que guanyarien amb nosaltres, farà que s’ho rumien valorant la possibilitat.

Roger va assentir sense formular més preguntes. S'adonava que la seva ignorància sobre el tema el posava en ridícul.

-Un cop aclarit els dubtes, queda la qüestió legal –va seguir la *madame*-. Com ja sabeu aquest àtic figura en qualitat de *gimnàs*. I ara que l'empresa es converteix en una societat limitada de tres socis, caldrà fer una nova escriptura. Trucaré al notari per demanar cita per fer els tràmits oportuns. Hem d'anar amb compte, sense permís seria una activitat il·legal i ens podrien sancionar o, pitjor encara, tancar-nos el local.

Roger en escoltar la paraula escriptura i notari arrufà les celles esglaiat. Un tràngol que més valia tallar-ho de soca-rel i va replicar en un to cordial, però sense tibantors ni males cares:

-Tinc motius sobrats per no constar en cap document oficial. Prefereixo romandre a l'ombra, sense maldecaps. Així que val més que registreu el negoci al vostre nom. Confio en vosaltres.

Les *madames* van intercanviar una mirada de circumstàncies i el fitaren encuriosides.

-Vet aquí el primer entrebanc que no pot ser un obstacle per arribar a un acord laboral. No qüestionaré les teves raons. Per mi no hi ha problema, però un negoci així ha d'estar dins la legalitat –va afegir amb cert to de recriminació.

-Per la meva banda tampoc –s'apressà a dir la francesa-. Reconec que és la tapadora perfecta per justificar els ingressos.

La Celeste no va voler fer llenya de l'arbre caigut i optà per acabar la sessió amb una mica de diversió.

-Un moment. Ara celebrarem l'associació al voltant d'un pisolabis regat amb una copa del millor xampany en deferència a la nostra sòcia francesa.

En veure-la entrar al gabinet empenyent un carret amb una safata de canapès variats de paté d'ànec i salmó, una ampolla de *Dom Pérignon* en una font amb gel i tres copes, la rossa li dedicà un somriure d'agraïment:

-Quin detall... Roger, vols fer els honors?

Roger no sabia per quin motiu brindar. Més ben dit, sí que sabia perquè estava encaterinat. Hauria volgut brindar per aquelles deesses de l'amor, però comprenia que allò les hauria ficat en una situació tibant. La seva masculinitat estava farcida d'orgull. Sentir-se estimat i desitjat era una sensació agradable, però no volia esgarrar-ho tot. Així que va alçar la copa per brindar:

-Per les dues dones meravelloses que el destí ha posat en el meu camí.

La Celeste i la Claire es van sentir afalagades i van dedicar a l'home una mirada eloqüent, pròpia de dones enamorades.

La societat limitada no va trigar a constituir-se. La Claire va treure un bon pessic del traspàs de la boutique i juntament amb el capital aportat per Roger i els estalvis de la Celeste van poder comprar la torre de la Bonanova i ampliar la plantilla de noies. El negoci rutllava, la qual cosa obria la possibilitat a d'altre personal, però les *madames* eren molt exigents a l'hora d'admetre algú nou a la plantilla.

La torre era una antiga casa senyorial a tocar del barri de Sant Gervasi. No havia calgut fer gaires reformes, ja que es trobava bastant ben conservada. Només la van insonoritzar i redecorar amb finalitats sensuals. De seguida va començar a rendir beneficis. La única condició innegociable que posaven als clients era que no havien de portar drogues. Tan bon punt un grup d'executius demanava cita, se'ls enviava al mòbil el catàleg fotogràfic de les senyoretetes per tal que triessin qui més els vingués de gust. Tota la feina se la repartien entre les dues *madames*. La Celeste s'encarregava generalment de la parafernàlia administrativa i la Claire de les noies. Es passava molt de temps amb elles per ensenyar-les les tècniques més excitants que podien efectuar durant un servei i les feia practicar entre elles per reeixir-se durant les relacions íntimes.

Quan una aspirant volia formar part de la plantilla, havia de passar una prova que supervisaven les *madames*. Si les dues creien que ho havia fet bé, aleshores era admesa. Se li donava un sou fixe cada mes i una comissió per cada servei i que variava segons l'èxit que la senyoreta anava agafant entre la clientela. Per últim s'acordaven els horaris més adients per a la jove en qüestió. Els tres socis no tenien sou. Cobraven cada mes segons els beneficis. Després de cobrir les despeses, es repartien els guanys a parts iguals. Estaven satisfets perquè cadascú s'assegurava una bona morterada.

Roger no participava gaire en el negoci. No n'entenia i no volia ser cap destorb. De tant en tant es deixava caure per allí i utilitzava els aparells de la sala de gimnàstica per mantenir-se en forma. A vegades coincidia amb algunes joves que també anaven a fer exercici. Eren força atractives i malgrat que es mostraven d'allò més amigables, mai va abusar de la seva condició de privilegi

per intimar amb elles. Feia ulls clucs i oïdes sordes a les seves insinuacions. Es mantenia fidel a les dues *madames*. Si bé vivia amb la Claire al carrer València, tal com li havia promès, en ocasions feia l'amor amb la Celeste. Amb absoluta subtileza. La Claire feia veure que no se n'adonava i guardava silenci.

Els dies es van convertir en setmanes i les setmanes en mesos. Aquest estil de vida regalat l'avorria. És clar que no li feia escarafalls als diners fàcils que guanyava, ni a cap de les dones que el complaïen, però de tant en tant necessitava allunyar-se d'aquell paradís sensual per tornar a ser ell mateix. Quan volia estar sol, agafava el cotxe i feia quilòmetres sense rumb fix. Anava a paratges remots del Priorat o la Terra alta, on no es veia ni una ànima enlloc, per disparar amb la Beretta. S'emportava una bossa de llaunes i en la solitud de l'indret feia punteria. Ja no havia de disparar contra algú que li barrava el pas després de perpetrar un atracament. Només practicava prement el gallet a fi de foradar llaunes per afició.

Quan Roger Ventura es va retirar del futbol i es va llençar a la mala vida, va fer amistat amb una colla de delinqüents dedicats a cometre robatoris. Tan aviat com localitzaven un objectiu, ja fossin sucursals bancàries, empreses o magatzems, planificaven el cop. Actuaven als dos costats dels Pirineus per això alguns membres eren francesos. Tot anava bé fins que un dia en sortir d'una sucursal de la Caixa, a Barcelona, la policia els estava esperant. Es va produir un intercanvi de trets. Fou una carnisseria. Els seus col·legues van caure tots i ell va quedar ferit, però se'n va sortir. Com només podien acusar-lo d'aquest atracament i el seu advocat va al·legar que els agents de la policia no els van donar l'alto, el jutge fou benèvol i li va imposar una condemna més lleu. Havia tingut sort: va salvar la vida i no li van caure gaires anys.

En aquells moments, amb una vida de xauxa, no s'havia de trencar la closca preparant cops ni arriscar la vida. Va aprofitar el temps per gaudir del futbol i cada vegada que podia acudia al Camp Nou. Quan el Barça jugava malament xiulava i escridassava com un aficionat més. Si ho feia bé i marcava gols, llavors aplaudia i ovacionava l'equip. A cap de les dues dones li agradava el futbol, només l'acompanyaven per satisfer-lo. Roger de seguida se n'adonà i preferia anar sol. Amb elles només coincidia a la feina, mai quan es tractava de diversió. No volia espatllar la harmonia que regnava en aquell triangle amorós.

Portar-ne una de cada braç, com si fos un bandarra, implicava posar en perill el negoci i la relació de forçada amistat que s'havia establert entre les dues.

Durant el temps que dedicava a l'exercici per mantenir-se en forma a la sala de gimnàstica escoltava parlar les pupil·les de la famosa prova d'admissió que havien de superar les noves aspirants. Ignorava ben bé en què consistia i preguntar-ho era posar-se en ridícul, perquè indicava que un dels amos no sabia com funcionava el negoci. Quan no va poder resistir més la curiositat, va parlar amb les sòcies. Volia estar present i veure en persona què havien de fer les candidates. Les *madames* van intercanviar un somriure murri i una mirada de complicitat.

-Ai las! No em sembla prudent, xato –va dir la Celeste amb reticències.

-Fa l'efecte que en aquesta casa soc com un ninot que no pinta res -es queixà-. M'agradaria presenciar la mena de proves que demaneu a les noies.

-No tot són flors i violes en aquest negoci. Però si insisteixes... –va afegir la francesa-. Amb una condició. Vegis el que vegis, no has d'obrir la boca per a res. Ho podries espatllar tot.

-No puc ni donar la meva opinió?

-No volem fer-te la guitza, Roger. Aquestes noies no són fàcils de trobar. La majoria venen recomanades per una que ja treballa per a nosaltres. De fet si ho volguéssim tindríem un fotimer joves de les afores o dels barris marginals, explotades sexualment pel seu xicot, enganxades a les drogues i el cos ple de tatuatges -explicà la Celeste-. Això no és el que necessitem.

-I tant que no! Vejam, les senyoretetes que busquem han de ser guapes, educades, amb un bon cos envejable i desinhibides. Normalment són casades o divorciades. Tan aviat comencen a treballar, ja les tenim enganxades. No ens faran cap mala passada com anar-se'n a la competència o establir-se pel seu compte. Llavors les advertim que si cometem una ximpleria, la família o els fills se n'assabentaran del tipus de feina que fan. Com pots comprendre, no hi ha tantes candidates que compleixen aquesta sèrie de requisits. Per això és tan important la prova d'admissió.

-Caram, no se m'havia acudit un argument tan assenyat.

-Demà al mati hi ha una prova, vine si vols presenciar-la, *mon chéri*.

-D'acord, faré bondat. Vull veure com us ho munteu en aquest sarau.

La vida d'aquella jove va fer un gir radical el dia que tornava a trepitjar la botiga del Passeig de Gràcia. De sobte algú li va tocar el braç per preguntar:

-Núria Gilabert?

-Sí.

-M'agradaria parlar amb tu –va dir una dona de mitjana edat mudada de vint-i-un botó-. Pots venir cinc minuts al meu despatx?

Amb una ganyota de perplexitat va seguir la mestressa fins a l'oficina. Es va asseure i la va invitar a fer el mateix a la butaca enfront la tauleta, mentre rumiava la forma d'exposar la idea que li bullia pel cap amb paraules amables.

-Vols prendre alguna cosa?

-No, gràcies –va respondre la Núria arrufant les celles anguniejada.

-Doncs anem al gra. Suposo que ja em coneixes. Soc la propietària de la boutique. Per ser sinceres, t'he fet passar per evitar malentesos. No et vull entabanar, però estàs al llistat de morosos. Ara mateix deus prop de tres mil euros a la botiga, és a dir, a mi. Els vestits que et vas emportar eren de Dolce & Gabbana i de Valentino, els quals no són barats precisament. El preu està en consonància al prestigi.

-M'agrada presumir de modelets elegants i vaporosos.

-Com a totes, reina. El problema és que tens un deute que saldar. No ho interpretis com un retret, però no temptis a la sort. Si presentem denúncia als Mossos d'Esquadra, hauràs d'afrontar conseqüències poc agradables –afegí per intimidar-la una mica per continuar amb segones intencions-. Tot i així puc ajudar-te explicant com ho pots pagar.

-No l'entenc.

-A més de la boutique, regento una casa de barrets al passeig Sant Joan sota la façana d'un *gimnàs*, on treballen un grapat de senyoretetes per un o altre motiu... Tant se val! La majoria són casades. Als cavallers, àvids de desfogar-se ampliant el ventall d'activitats extraconjugals, els agraden les novetats i estic segura que una jove tan guapa com tu donaria una empenta al negoci –va rondinar en to melodramàtic com a preludi de certes insinuacions pujades de to-. Casualment hi ha una noia de la plantilla massa primmirada que vol canviar de rumb. No la recrimino. El jovent ha de tenir ambicions. Per tant aviat tindrem una baixa que hauré de substituir. Considera't afortunada, Núria, t'estic oferint la possibilitat de treballar per a mi i aconseguir diners fàcils.

-No soc una puta –amollà l'al·ludida intuïnt que seva dignitat se n'anava en orris.

-No siguis grollera, Núria. Evidentment que no! Ets una persona adulta que desitja guanyar calés. En general una bagassa està explotada sexualment pel seu xicot, en canvi a tu no t'obliga ningú. Ets lliure de prendre les teves pròpies decisions. Pots rebutjar l'oferiment i no has de rendir comptes amb ningú. Apa, deixem-nos de romanços. Si acceptes treballaràs a comissió en horari segons la teva conveniència. Rebràs un sou mensual i un percentatge per cada servei. Tan aviat com paguis els deutes, ja pensaràs si ho vols deixar o t'estimes més continuar a la feina per seguir donant-te capricis. És el risc de portar un elevat tren de vida.

-Té raó. Estic amoïnada arran de la precària situació econòmica.

-I jo t'ofereixo l'oportunitat de netejar els draps bruts, perquè la vergonya no paga les factures. Així què dius? Vols fer la prova? Una mena de càsting. És tracta d'un requisit imprescindible. Pensa-ho aquesta nit i si acceptes demà al migdia t'espero en aquesta adreça –va dir entregant-li una tarja amb l'adreça del *gimnàs*-. Busquem noies desinhibides, sense prejudicis. No siguis figaflor... Si t'agrada l'aventura i vols provar coses noves, valora la proposta.

-Tinc altra alternativa? –es va lamentar la xicota.

-De vegades les dones hem de prendre decisions difícils. Estàs a la flor de la vida. Jo donaria el que fos per ser tan jove i bonica com tu. Entrenada adequadament causaràs una impressió enlluernadora. Només has de seguir les regles del joc. Prefereixo que t'ho maduris amb calma abans d'arribar a un acord de compromís.

La Núria s'ho va rumiar bé. A la seva edat encara tenia un llarg camí per recórrer i volia experimentar sensacions noves per divertir-se una mica. Estava cansada de trobar a casa algú que en lloc d'il·lusionar-la, l'amoïnava perquè ella es negava a deixar-se manipular. Farta de l'eco de conversacions en què no se l'escoltava, de no ser compresa ni desitjada... va caure en la temptació. Què era el pitjor que li podien demanar? Cardar amb un desconegut? No era un sacrifici tan gran. Podria tirar-ho endavant. Delerosa d'emocions fortes, va acudir puntual a la cita a l'adreça de la tarja.

El falç *gimnàs* era en realitat un àtic que constava d'un saló reconvertit amb un reguitzell d'aparells esportius, un gabinet amb funció de despatx, dos

lavabos i tres habitacions habilitades a mode d'estances privades pròpies d'un bordell. Els tres socis havien arribat d'hora per preparar-ho tot i s'havien posat còmodes arreparant-se a sendes cadires. La reunió va tenir lloc al gabinet, que disposava d'una taula a mode d'escriptori i un sofà de dues places al fons. En arribar la Núria deixà la seva bossa a terra i va escrutà la cambra amb un posat seriós. Era una jove alta, de cabells foscos, vestida amb un elegant conjunt de jaqueta i faldilla de color crema. S'havia maquillat les galtes, aplicant una mica de rímel a les pestanyes i un toc de carmí roig als llavis per oferir una imatge sensual. Van canviar un "hola" de compromís, mentre la jove seguia dempeus, esperant que algun dels socis se li adrecés.

-Bon dia, Núria –va saludar la *madame* francesa-. Ens presentarem. Jo soc Claire, la propietària d'una botiga a París i sòcia del *gimnàs* de Barcelona amb aquestes dues persones que són a la taula. L'home és Roger, el col·lega que s'ocupa de la logística i del bon funcionament del negoci. És a dir, mira que cada client trobi l'habitació apropiada per gaudir d'una sessió sensual durant el temps adient. I si alguna cosa no rutlla bé, s'encarrega de solucionar-ho, com assegurar-se que els clients paguin pels serveis prestats entre els llençols. A *madame* Celeste ja la coneixes... Molt bé, Núria. Encara ets a temps de tirar-te enrere. Segur que vols continuar endavant?

La Núria es va limitar a assentir amb el cap. La Claire, qui portava la veu cantant, va fer una pausa dramàtica per donar rellevància a l'afer.

-D'acord. Un cop fetes les oportunes presentacions, anem per feina. En aquest reservat no hi ha res. Ni càmeres ocultes ni mòbils gravant. Vull dir que el que passi aquí dins es quedarà entre nosaltres, així que si estàs preparada, comencem. Vinga, despulla't –demanà amb amabilitat però amb fermesa.

La Núria, una mica tensa però sense perdre l'oremus, es va descalçar i va procedir a desvestir-se. Mentrestant la Claire s'aixecà i amb passes lentes arribà al costat de la noia, qui ja s'havia tret el vestit. No portava mitges. Només li quedaven els sostenidors i unes calces a joc amb blonda de fantasia, quan es va aturar indecisa.

-No tenim tot el dia. La roba interior també –li ordenà la Claire.

-També?

La francesa representant el paper de *madame* dura i inflexible li engegà una bufetada sense contemplacions i després li amollà:

-No em facis parlar, llepafils. Vull veure't completament nua.

La Núria contenint el sanglot, es va descordar els sostenidors i els deixà caure a terra. Tot seguit amb parsimònia s'abaixà les calces. Era realment una dona bonica. Tenia els pits arrodonits, una esvelta figura i unes cames llargues i sinuoses. La seva pell blanca contrastava amb els rínxols foscos que li queien per l'espatlla. La Claire va fer un tomb al voltant mentre la grapejava suaument. Aquella mirada escrutadora la feia sentir incòmoda, amb un nus a la gola. La Celeste no deia res, només prenia notes a una llibreta relligada en cuir. Roger també guardava silenci, sense intervenir.

-Bones mamelles i un cul ferm. Tot autèntic, sense gens de silicona –va dir la *madame* mentre li ficava la mà entre les cuixes notant un estremiment-. A més considero la depilació púbica un detall exquisit. Quants anys tens?

-Vint-i tres.

-Hum, veig que estàs casada.

La jove mirà de tapar-se l'aliança amb l'altra mà en un gest de torbació.

-Relaxa't –la tranquil·litzà la Claire amb un somriure amable per trencar el gel-. No t'has d'avergonyir. Aquí hi ha moltes dones fadrines i casades.

Llavors la Núria també va somriure més calmada.

-Fa molt que vas contraure matrimoni? –indagà per infondre-li confiança.

-Dos anys, però encara no tenim fills. Hem decidit esperar una mica per no sentir-nos massa lligats.

-Entesos. Sense lligams extrems. Tens uns malucs esplèndids. Sí, noia. Una bona euga! –exclamà la Claire donant-li un copet a la natja.

La Núria es va prendre aquell rigorós examen com un complit i va deixar entreveure una ganyota de satisfacció. La nuesa i el maquillatge la convertien en una jove molt desitjable. A continuació, la Claire s'humitejà el dit per furgar-li el sexe. Va copsar un subtil canvi en el comportament de la xicota. Qualsevol rastre de nerviosisme o vergonya havia desaparegut. Fins i tot havia separat una mica les cuixes per fruir millor d'aquella carícia íntima, mossegant-se el llavi inferior i deixant anar un gemec de plaer.

-T'excita?

-No soc de pedra –al·ludí la jove.

-Molt bé. Als païos els agrada desfogar-se d'esma. Vol dir que ho fan per dalt, per baix, al damunt, a sota, de costat, pel davant i pel darrere. En aquest

ofici no es pot anar amb manies. S'ha d'actuar sense embuts –i llavors dirigint-se als seus companys de la taula, va concloure-. Està a punt.

-Ara procedirem a una altra fase de la prova –anuncià la Celeste-. Ens hem d'assegurar que dones la talla i com et bellugues per complaure un home. Amb aquest objectiu li hem preparat una sorpresa al nostre soci masculí –va dir amb un somriure entremaliat fitant al Roger, que l'observava amb uns ulls com unes taronges davant una petició tan inusual-. Roger, sis us plau, atansa't a la nostra invitada perquè ens ensenyi què sap fer.

-Què t'empatolles?

-És obvi. Ets un bandarria que encaixa bé en el paper de galant guapo i seductor. Per això la Claire i jo volem que li facis l'amor –va al·legar amb frívola determinació-. Però, Roger...

-Sí? –murmurà davant una perspectiva tan atractiva.

-Utilitza això –li donà un preservatiu-. Qüestió de profilaxi i seguretat per a tots dos.

Sense badar boca, el Roger s'acostà al sofà i es descordà els pantalons. La jove va treure el condó de l'embolcall i s'aplicà a la feina amorrent-se al piló. No va haver d'esperar molt, ja que l'home estava prou estimulat i per demostrar que dominava la situació es va situar a sobre. L'home sabia que no aguantaria massa i va tancar els ulls per no veure-la cavalcant-lo amb furioses investides com una amazona embogida. Ell havia practicat moltes vegades la deliciosa sensació de ficar-se entre les cuixes d'una dona. Però en aquella ocasió era totalment diferent. La Núria actuava amb un apassionament d'animal salvatge i allò l'excitava encara més. Embadalida, la Celeste no es perdia detall del clau, mentre la Claire se'ls mirava amb enveja. La desesperació amb la qual la jove arquejava la pelvis anunciava que estava gaudint. Per la seva banda, deixant-se portar pel plaer, Roger va implorar clavant-li les dits a la pell:

-No t'aturis.

La Núria es va moure més ràpid i més fort arrencant grinyols al moble. Els gemecs anunciaven la proximitat de l'èxtasi. Arribats al punt culminant, no va poder reprimir l'orgasme i es va escórrer amb una descarrega explosiva. Van romandre panteixant sadollats amb el grau de satisfacció típic d'algú que acaba de gaudir d'un reeixit combat eròtic. Aquell clau va suposar l'alliberament definitiu de la Núria i el despertar de la luxúria més exacerbada. Era una dona

apassionada que no s'averkonyia d'aquesta faceta, sinó que es delia per fruir dels afers voluptuosos.

-Has estat fantàstic –rondinà la jove tan aviat com recuperà l'alè.

-Gràcies pel compliment. M'has fet trempar de mala manera. Penso que tens molt de futur amb nosaltres.

-Suficient per avui –indicà la Claire repartint tovalloles-. Pots vestir-te.

La Núria es va ajupir per recollir l'embalum de vestimenta, quan un peu li apartà les calces i els sostenidors.

-Aquest conjunt de llenceria es queda aquí –afegí la Claire assenyalant la roba interior.

La jove no protestà i es vestí amb la resta d'indumentària.

-Vine un moment –li ordenà la Celeste des de la taula.

Quan la Núria va acabar de posar-se les sabates i s'atansà, la *madame* sostenia un feix de bitllets de cinquanta euros.

-Has superat la prova preliminar. No hi ha dubte que domines el tema. Aquí tens cinc-cents euros en concepte de bestreta. Demà et donaré una còpia de la clau del local i podràs començar a treballar a temps parcial.

La Núria es guardà els diners al moneder i preguntà:

-Això és tot?

-No –respongué la Claire-. Ignoro si *madame* Celeste t'ha informat de les condicions econòmiques. De tu depèn guanyar més o menys diners. Però a fi que tot vagi bé, has de seguir un parell de normes senzilles. Regla número una: sempre utilitzaràs el preservatiu per evitar relliscades. No hi haurà excuses que valguin. I la regla número dos: només treballaràs per a nosaltres. Si ho fas pel teu compte, li enviarem les calces i els sostenidors al teu marit juntament amb un detallat dossier de com ho vas perdre. Captes el missatge?

-Sí –xiuxiuejà la jove assumint de ple aquell lasciu oferiment-. No se'n penediran d'haver-me agafat i faré tot el possible per no defraudar-los.

-Així m'agrada, que siguis una minyona agraïda. Potser sigui l'inici d'una relació llarga i profitosa. Si vols, abans de marxar, pots anar al quarto de bany a rentar-te. Torna demà a l'hora que et convingui i t'estrenaràs fent un servei.

-Sí, senyora.

-No cal que em diguis senyora. Em dic Claire.

Tan bon punt la Núria enfilà cap al bany, la *madame* es va reunir amb els seus col·legues.

-Us importa si em serveixo una copa? –manifestà l’home-. M’agradaria prendre un gintònic.

-No has de demanar permís per beure el que et vingui de gust –replicà la Celeste-. Però siguis bon jan i prepara’ns també un per a cadascuna. Ens ho hem guanyat.

-I no siguis garrepa amb la ginebra –advertí la Claire.

L’home preparà tres gotes amb licor i va fer dringar els glaçons al vidre abans de repartir-los.

-Bé, què us ha semblat? –va preguntar la francesa.

-Folla com una deessa –murmurà Roger rendit als seus encants.

-Jo confio en el teu seny –digué la Celeste-. N’estàs segura, Claire?

-Aquesta noia val molt. És guapa i li encanta el sexe. He transformat una jove tímida i avorrida en una fera amb un hipnòtic magnetisme sexual.

-Vols dir que ens farà guanyar calés perquè li va la marxa? –indagà ell.

-En efecte. Ja ho haveu vist. És una femella en zel. Sota l’aspecte d’una adorable damisel·la, s’amaga una viciosa recalitrant. Reconec aquesta mena de fal·lera des d’una hora lluny. Una *femme fatal* que farà embogir els homes. Els clients se la rifaran i nosaltres ens omplirem les butxaques.

-Una joia que vaig trobar per casualitat –agregà la veterana *madame*.

-És una adquisició fantàstica, Celeste –va remarcar la Claire.

-I la bufa? –preguntà Roger ficant cullerada.

-Una declaració d’intencions per a senyoretetes curtes de gambals que no entenen les coses a la primera. És el tarannà d’aquestes melindroses –objectà la francesa-. De vegades algunes jovenetes necessiten una petita empenta per desinhibir-se. Reben una bufetada per obeir, però després s’hi aboquen soles. La propera vegada que li diguin que es despulli, es quedarà nua sense replicar.

-La Claire té el do de saber tractar amb les noies i li agrada representar un paper dominant –asseverà la Celeste-. Tanmateix la qüestió psicològica és bàsica per dedicar-se a una feina com aquesta. Podem esbrinar si una noia és polivalent o no. Si ho és, serà una mina d’or.

-Potser us semblaré un ximplet, però no soc tan gamarús –va intervenir Roger-. Expliqueu-me el significat de polivalent.

-Doncs els cavallers normalment demanen una dona per muntar-s'ho, però en ocasions volen dues noies alhora i els ordenen que s'acaronen entre si i, quan ja estan excitats, ells entren en acció –al·legà la *madame*-. M'explico?

-Sí, perdoneu la meva ignorància –s'excusà Roger un xic amoïnat-. No tenia ni idea. Sort que esteu vosaltres per conduir el negoci.

-En aquesta mena de pràctiques només actua una de nosaltres, amb les noies. Demà vindrà una altra dona, la Sandra, que també està fent la prova. La Claire treballarà amb les dues i, segons com vagi, ens les quedarem.

-Totes acaben passant la prova de foc?

-En absolut. De tant en tant alguna es nega a sotmetre's en alguna fase i no les admitem. Les acomiadem i prou.

-Senyores –va dir ell esbufegant-, la companyia és grata, però necessito fer un tomb i escampar la boira.

Les dues dones van dedicar-li un somriure de connivència i complicitat arran de la seva promiscuïtat.

Roger es va llençar als carrers barcelonins buscant aire fresc per pair les emocions d'aquell matí. Meditava en com les seves col·legues havien tractat la jove candidata. La francesa l'havia grapejat com a un titella, mentre la Celeste prenia notes i després li havia ofert sense gaires cerimònies, com si fos una joguina per humiliar-la. No s'acabava de fer a la idea que aquelles dues dones tan dolces i complaent amb ell fossin tan cruels amb les aspirants a formar part de la plantilla del bordell. Aquell negoci semblava un mercat de carn, on es practicava descaradament la tracta de blanques. Al capdavant, elles sabien el que feien, ja que cada mes rebia una tercera part dels guanys. La rendibilitat li permetia viure de franc i no volia engegar-ho tot a rodar. No podia cometre cap error. Havia de mantenir total discreció mentre gaudia d'aquella vida regalada.

CAPÍTOL V: SORPRESA FINAL

Una tarda la Claire va anunciar que marxava en Talgo cap a París, per realitzar una visita de control a la *boutique* de la capital francesa. Aquella nit la Celeste i Roger van anar a un restaurant a sopar. Després dels postres, mentre prenién el cafè, la Celeste agafà la mà de l'home per trenar-hi els dits. Roger es sentia afalagat per tantes atencions i esbossà un somriure, divertit per les implicacions

derivades de la carícia. Celeste estava més galanxona que mai. De fet durant aquella vetllada s'havia mostrat encisadora, més que en ocasions anteriors.

-Ja fa temps que no em poses a prova, estimat. Ja saps el que vull dir.

Roger assentí amb el cap conscient que ja no el divertia mortificar-la. Al principi li agradava la sensació de poder al proposar-li qualsevol cosa i que ella ho fes. Però l'obediència cega havia perdut l'interès al comprovar com sempre se'n sortia. La submissió de la *madame* no era cap novetat i això l'avorria.

-L'últim que em vas manar fou allò de la platja. Recorda, hi vam anar ben d'hora i vas ordenar que em despullés. A continuació em vas fer córrer nua per la sorra del Bogatell. Vaig acabar esgotada, però vaig empassar-me el ridícul.

La dona mentre parlava acaronava la mà del seu amant i li dedicava una mirada dolça. No l'esguard d'algú sense esma, sinó més aviat el d'una persona responsable i complidora. Aleshores, amb un posat de circumstàncies, afegí:

-Ara soc jo qui té un capritxet, Roger.

L'home arrufà les celles per aquella sobtada petició.

-No posis aquesta cara, rei. No vull obligar-te a dur a terme res dolent. Ho faré jo, ximplet –l'home bregat en mil batalles es tranquil·litzà-. Un tripijoc que farà que encara em desitgis amb més ganes.

-De què es tracta?

-Vine demà a la nit a la torre vestit i pentinat com aquell cop que em vas amenaçar amb la pistola, te'n recordes?

-És impossible oblidar-ho. Vas estar fantàstica, Celeste.

-Doncs, vine mudat com un dandi amb el pèl engominat –la *madame* li va dedicar un somriure murri-. Ah, i porta la pistola carregada, és clar.

-La meva Beretta, comprada al mercat negre de la ciutat, és una arma llegendària de gran precisió i una enorme capacitat de foc, gràcies a les quinze bales del seu carregador. No és una joguina –li recriminà Roger.

-Millor que millor. Ningú prendrà mal i ens ho passarem de conya.

-Embolica que fa fort! Però d'acord, acataré les teves ordres.

-Així m'agrada, rei. Vine demà pels volts de les onze de la nit, a la torre de la Bonanova.

-No em pots avançar res? Donar-me una pista?

-Llavors no seria una sorpresa i no vull espatllar-la.

-Bé, confio en el teu seny i que l'antull et faci goig.

-Ja ho pots ben dir, però, de fet, ens ho farà als dos, estimat –va afirmar sense dissimular una dosi d'ironia en el to en què ho havia dit.

La resta de la vetllada es desenvolupà en un ambient relaxat. La Celeste i Roger semblaven els protagonistes d'una escena d'enamorats que acabaria amb final feliç.

L'endemà Roger va arribar quan encara mancaven deu minuts per a les onze. Va deixar el cotxe al garatge i va entrar a la torre. La Celeste havia deixat la porta oberta i no va haver de trucar al timbre. Al rebedor hi havia un mirall de cos sencer que reflectia la imatge d'un gàngster de pel·lícula americana, dels que fan patxoca per la seva crueltat. Va sentir un soroll al darrere i es va girar per observar la Celeste que el mirava de fit a fit amb una ganyota d'admiració. Un cop acabat l'escrutini, va dir:

-Has estat puntual i vas molt elegant.

-No m'agrada decebre ningú i menys a les persones que aprecio –va remarcar Roger en tant la contemplava vestida sols amb un barnús.

La *madame* s'acostà i li col·locà una mà sobre l'espatlla per preguntar:

-Has portat la pistola?

-Sí.

-Dona-me-la.

El Roger vacil·là uns instant, però acabà traient la Beretta i entregant-li.

-Ves amb compte, està carregada –li advertí confiat.

-No t'amoïnis. Posa't còmode, amor meu. Torno de seguida.

La dona desaparegué per un corredor i l'home es va deixar caure a un sofà que hi havia al saló. Es va treure l'americana i es va disposar a esperar la sorpresa que li havia promès la Celeste. La *madame* no va trigar en aparèixer, però aquesta vegada ja no lluïa el barnús, sinó un quimono de seda negra. Emanava un deliciós perfum. Avançava cap a ell amb la mà dreta amagada al darrere descordant-se el quimono amb l'esquerra. Roger es va adonar que no portava res a sota. Anava totalment nua. Però el sorprenia d'allò més l'exòtica peça de vestir. Semblava el quimono de la Claire. S'aixecà del sofà per verificar les sospites quan va observar una mà que sostenia la Beretta i va escoltar dos trets. L'home, amb dos impactes de bala al pit, va trontollar per caure finalment als peus de la dona del quimono negre. Encara estava viu i contemplava atònic la Celeste amb la pistola fumejant. Incapaç de moure's, només va xiuxiuejar:

-Per què?

La Celeste llençà la pistola i s'ajupí al seu costat, alhora que apareixia la Claire. El moribund no entenia res. Però intuïnt que havia arribat la seva hora, començava a veure les orelles al llop. Cada cop es trobava més feble. La vida se li escapava a dojo pels forats de bala.

-Per què, cabronàs? –li amollà la Celeste amb el quimono descordat que deixava el cos a l'aire-. De veritat vols saber per què t'he engegat dos trets?

Hi havia una clara reprensió i un fort enuig en aquella pregunta. Roger va entreveure com la Claire recollia l'arma del terra i es mantenia a distància. Aquesta vegada no duia una faldilla provocativa, sinó un jersei de coll alt i uns texans. El seu posat era d'indiferència.

-Coi d'home! Vols que t'ho expliqui? –continuà la Celeste amb un to de veu punyent per la rancúnia-. Te'n recordes de la Miranda Vilardell?

Roger va assentir perquè li costava emetre cap so.

-El meu nom real no és Celeste, sinó Adriana Vilardell i la Miranda era filla meva.

Roger aclucà els ulls esperant que la mort se l'endugués per sempre.

-No et moris encara, carallot! Vull que sàpigues el mal que m'has fet –va afegir la *madame* sacsant el cos moribund de l'home-. La Miranda i jo feia anys que no ens parlàvem, però ens havíem reconciliat. Em va dir que volia deixar el club nocturn i la mala vida que havia portat fins aleshores. Jo la vaig creure i li vaig oferir el meu ajut. Però llavors vas aparèixer tu i tot se'n va anar en orris. L'endemà de la seva mort ens havíem de trobar a casa seva.

-No pot ser –es va plànyer Roger amb el darrer alè.

-Vaig arribar d'hora i vaig obrir amb les claus que ella m'havia donat. De seguida em vaig adonar que no hi era. A l'entrar a la seva habitació, vaig veure una fotografia sobre la calaixera, estava una mica rebregada i darrera hi havia escrites quatre ratlles. Vaig agafar-la interessada en llegir què hi ficava. Només deia que l'home de la foto es deia Roger i que la volia matar.

Roger se'n recordava de la foto. Fou una trapelleria de la Miranda. Uns mesos abans de l'atrancament, ells havien passat una setmana a Menorca. La Miranda s'havia comprat una càmera fotogràfica i retratava tot allò que li venia de gust. Una tarda mentre prenien un licor d'herbes a una terrassa de cala

Galdana, ella li demanà al cambrer que els fes una foto junts. Es van abraçar i el cambrer va immortalitzar la romàntica escena.

-Quan la policia em va avisar –va prosseguir la Celeste-. Vaig entendre el motiu pel qual no la vaig trobar aquell matí. Era morta. Vols saber per què no et vaig denunciar? Perquè volia venjança. Em vaig jurar a mi mateixa que un dia et trobaria i et mataria. I com si fos un capritx del destí vas acudir a mi. La primera vegada no et vaig reconèixer. Però quan et vas tornar a presentar tot ufà representant el numerat de la pistola, vaig adonar-me que eres tu i per això tremolava. No de por, sinó d'emoció. Vaig haver de fer el cor fort per trobar el coratge necessari per seduir-te. No imagines quant t'he arribat a odiar. Tot i així per poder guanyar-me la teva confiança, t'havia de complaure després d'haver-me matat la filla, la meva Miranda. Tu la vas assassinar, malparit!

Començà a colpejar amb els punys el cos de Roger en posició fetal. L'odi i les ganes de venjança converteixen les persones en bèsties allunyades de qualsevol rastre d'humanitat. La Claire s'apropà i l'agafà per les espatlles a fi de consolar-la.

L'Adriana Vilardell, àlies *madame Celeste*, en el súmmum del cinisme com a instigadora del macabre parany, va sentenciar:

-Tenies raó, Roger. La Beretta no falla mai... Adéu per sempre, rei. Tant de bo et cremis a l'infern.

-S'ha acabat. No pateixis més, *chérie*.

-Abraça'm, Claire. Necessito el teu caliu.

L'al·ludida li va treure el quimono per deixar-la nua. Després l'abraçà i es van fondre en una tendra besada.

-Apa, vesteix-te –va insistir la francesa-. Tenim feina per desempallegar-nos del cos. Hem de cavar un clot ben fondo al parterre del jardí.

Tan aviat com la Celeste s'allunyà pel passadís, la francesa es va ajupir al costat del cos del Roger per mussitar:

-La vida no és un camí de roses. Hi ha dies dolents, dies pitjors i també alguns de pèssims. M'agradaves molt, però la Celeste m'havia fet una proposta impossible de rebutjar. Em cedia la seva part del negoci i a més vindrà a viure amb mi... Descansa en pau, tresor.

Roger no havia escoltat aquelles llamineres paraules. Acabava de morir. De matinada van enterrar el seu cadàver al jardí de la torre. Uns quants mesos

després, per manca de pagament, es va procedir a l'obertura de la taquilla de la consigna de l'estació de Sants i es van descobrir uns feixos de bitllets i diversos carregadors. La policia només va poder esbrinar que les empremtes eren d'un tal Roger Ventura, un paio que havia sortit de la presó no feia massa, però que no donava senyals de vida. Semblava com si la terra se l'hagués empassat.